

Hoa Dung Nguyệt Mạo

Contents

Hoa Dung Nguyệt Mạo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	14
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11: Phiên Ngoại	24

Hoa Dung Nguyệt Mạo

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, nhất thụ nhất công, cổ trang, hõ côngEdit: ShjñĐộ dài bản gốc: 10 chương + phiên ngoại ngắnHoa T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-dung-nguyet-mao>

1. Chương 1

Tên ta là Hoa Tiêu Nguyệt, năm nay mười lăm tuổi, dung mạo chỉ trên trời mới có, kinh thiên động địa, quỷ thần sợ hãi. Người không tin? Nhìn xem chung quanh người người nhìn ta chảy nước miếng đi, thế nào, đáng kinh ngạc chưa? Phàm là ta đi qua nơi nào, mặt đất đều là sáng trong suốt (do nước.. chảy quá nhiều). Vì cái gì đều là nam nhân? Bởi vì ta đang phần (mặc, hóa trang) nữ trang (trang phục cho nữ nhân). Ta vì cái gì phần nữ trang? Bởi vì nếu ta đổi sang nam trang, chẳng phải là toàn thành nam nhân (đàn ông, con trai) cùng nữ nhân (đàn bà, con gái) đều thấy mà chảy nước miếng hay sao? Như vậy đường ta đi sẽ không còn sạch sẽ nữa.

Theo thống kê chưa hoàn chỉnh cho biết, bạch đạo (hay còn gọi là chính đạo) cầu hôn ta số người đã đạt tới sáu người trên mỗi canh giờ (1 canh = 2 giờ), nói cách khác mỗi ngày mười hai canh giờ có đến bảy mươi hai người tới cầu hôn ta. Trong đó phạm vi tuổi từ mười bốn tuổi đến bảy mươi tuổi đều có, nghề nghiệp từ tôi tớ vấy nước quét nhà đến chương môn, cái gì cần có đều có. Như vậy hắc đạo chạy đi đâu? Hắc đạo tính tình nóng nảy, thích tranh giành, hết lần này tới lần khác hạ xuân được ta. May mắn ta hoàn toàn miễn dịch với các loại xuân được mê được, lại thông minh vô cùng, những người hắc đạo đó còn không có thực hiện được âm mưu đã bị ta kêu hộ hoa sứ giả của bạch đạo tới đánh bại (ý nói ẻm kêu mí người bạch đạo thích ẻm tới bảo vệ ẻm á). Bởi vì mị lực của ta, ba trăm bảy mươi sáu người hắc đạo bị ta bắt giữ, đánh

chết tám mươi mốt người, bị thương chạy trốn vô số. Có thể thấy được ta vì võ lâm chính nghĩa mà làm ra bao nhiêu công hiến thật lớn.

Chính là bỗng nhiên có một ngày, ta đối với danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” sinh ra chán ghét. Ta chán ghét chương môn phái Hoa Sơn kể chuyện cười không thể cười, môn chủ Thiên Long môn mỗi ngày đưa tới một viên ngọc san hô nhiều màu, trang chủ Vô Cơ sơn trang cả ngày ở trước mặt ta ngây ngô cười. Thật không biết cái đám ngốc này làm thế nào mà chỉ huy cả võ lâm, một đám thật sự là ngôn ngữ chán ngán, mặt mũi khó ưa. Vì thế vào một ngày nọ, ta bày ra kế hoạch, tuyên bố nếu ai có thể giúp ta tìm được một gốc cây ưu quỳnh hoa thật đẹp trên đời, ta sẽ gả cho kẻ đó. Vì thế ngày hôm sau, người bên cạnh ta liền chạy sạch, trong vòng một đêm, các môn phái lớn cả nước đều ở tìm hoa.

Ta muốn tìm hoa, nhưng là “Thải cúc đông li hạ, thảo nhiên thấy Nam Sơn”^{*} cúc hoa (hoa cúc). Người cũng không nên hiểu sai, ta thật sự chính là muốn trải nghiệm một chút cuộc sống ruộng vườn như thế nào. Vì thế, ta liền tới Chung Nam sơn theo như lời bài thơ đã nhắc tới. Nơi này quả nhiên là phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, nơi chốn như thơ như họa. Chỉ là, hiện tại mới là cuối xuân, muốn ngắm cúc còn phải chờ đợi nửa năm nữa. Vì thế ta liền bao một tiểu ^{***} ở trấn nhỏ phía trước Chung Nam sơn, chuẩn bị ở tạm một năm. Vì tránh phiền toái, ta dịch dung (hóa trang) một chút, che giấu sáu phần vẻ đẹp, ngay cả như vậy, ta vẫn rất thanh tú (dễ nhìn), đáng yêu, yêu kiều nha.

Thời gian rảnh rỗi, ta thích đến phía sau núi Chung Nam sơn tiêu khiển thời gian. Không lâu sau ta phát hiện một tiểu đạo sĩ rất thú vị, tên của hắn là Tu Chân. Nói hắn thú vị, là bởi vì hắn rất ngốc, mỗi lần đều ngu ngơ chịu đựng các sư huynh bắt nạt. Ta thường thường chứng kiến, mỗi lần cùng nhau xuống núi xách nước, các sư huynh đều vui sướng nhàn rỗi đùa giỡn, chỉ có một mình hắn chăm chỉ xách bốn thùng nước, lắc lắc lắc lắc, gian nan lên núi. Nháy mắt một tháng đã trôi qua, hắn mỗi ngày đều đến sườn núi xách nước hai lần, ta mỗi ngày đều nằm ở trên một gốc cây đại thụ cao cao quan sát hắn. Hưởng thụ gió mát, hưởng thụ mây trắng, rồi so sánh với hắn một thân ướt đầm mồ hôi, ta sinh ra cảm giác thỏa mãn trong lòng.

Tu Chân làm cho người ta có ấn tượng là sự gọn gàng. Làn da trắng nõn, mặt mũi dễ nhìn, tóc tai chỉnh tề, khoắc đạo bào cũ màu trắng không nhiễm một hạt bụi nào. Tính tình hắn cùng tướng mạo đều hòa nhã lễ độ giống nhau, dù có bị các sư huynh bắt nạt cũng sẽ không phản kháng, mỗi lần chỉ vãn đạm phong khinh (mây nhạt gió nhẹ. Ý nói không để tâm) cười cười, sau đó yên lặng khiêng thùng nước, lắc lắc lắc lắc xách lên núi. Có một lần, ta quá tốt bụng, thừa dịp hắn không chú ý dùng hòn đá nhỏ đánh vỡ hai lỗ trên thùng gỗ, nhìn thấy hắn lên núi, phía sau lưu lại vệt nước dài, ta vừa lòng nghĩ hắn hôm nay rất cục không cần mệt mỏi, hắn là thực cảm kích ta. Ngày hôm sau, ta lại nằm ở trên cây, chờ hắn đến mức nước, nhưng hắn không có đến.

Nghe đệ tử oán giận nói, Tu Chân bởi vì đánh vỡ thùng nước, bị chương viện trách phạt năm mươi trượng (cái gậy gỗ to bản), hiện giờ nằm ở trên giường không thể đến, bọn hắn mệnh khổ chỉ còn cách chính mình đi mức nước.

Thì ra là thế, ta nghe xong âm thầm gật đầu. Ngày hôm sau, Tu Chân lại tới mức nước, nhìn bộ dáng hắn đi lại gian nan, nhất định ăn không ít đau khổ. Ta cảm thấy rất vui vẻ, thì rabắt nạt một người có cảm giác tốt như vậy. Thấy hắn vì ta mà bị thương, ta cảm thấy chính mình quan hệ với hắn lại nhiều thêm một chút. Vì thế, ta lại thật vui vẻ mà đánh hai cái lỗ trên thùng gỗ của hắn, chờ hắn bị phạt. Cứ như thế ba lần liền, những người đó rốt cục phát hiện tình huống khác thường, khi mức nước gắt gao nhìn chăm chăm thùng nước, còn phái người tuần tra núi. Nhìn thấy bọn hắn giống như đám ruồi bọ ở dưới mặt đất đối tới đối lui thật sự là rất thú vị. Nhưng mấy tên đó cũng thực ngu, chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy ta đang nằm ở trên đại thụ mà. Cuối cùng, khi Tu Chân ngẩng đầu đã phát hiện ta. Ta lập tức giả bộ dáng của một cô gái bé nhỏ hoảng sợ, xua tay ý bảo hắn đừng nói ra ta, may mắn hắn không có đến nỗi ngốc, chính là miệng đóng mở vài lần, trải qua một phen giấy dựa, rốt cục buông tha ta, đi xa. Sau nửa canh giờ, đám đạo sĩ kiểm tra không thấy ai khả nghi thì đều trở về núi, chỉ trừ bỏ Tu Chân.

Xác định sư huynh đệ đều đã lên núi, Tu Chân đi tới dưới cây đại thụ chỗ ta đang nằm hỏi:

“Xin hỏi vị cô nương này, người vì sao lại ngồi ở trên cây?”

Tu Chân ngẩng đầu nhìn ta nói chuyện. Thanh âm của hắn cùng tướng mạo giống nhau, ôn hòa, trong veo khiến kẻ khác cảm thấy thực thoải mái. Sau giờ ngọ (từ 11 giờ – 13 giờ) ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng

tàng lá cây dừng ở trên người của hắn, phủ lên đạo bào màu trắng xám của hắn một tầng màu vàng chói lọi. Ta làm ra một bộ yếu đuối khóc nói:

“Tiểu nữ tử tên gọi Tiểu Nguyệt, năm nay mười lăm tuổi, nhà ở Vô Song trấn dưới chân núi Chung Nam.”

Ta trộm dùng khước mắt nhìn hắn, phát hiện hắn không có lộ ra biểu tình mê gái mà ta thường thấy. Chẳng lẽ là do ta dịch dung quá mức, che dấu hết toàn bộ vẻ đẹp? Ta không ngừng cố gắng, lập tức khóc lê hoa đài vũ (kiểu khóc bù lu bù loa, khóc lớn), tiếp tục nói:

“Hôm qua ta đi ở trên đường bỗng nhiên bị tên cướp đánh hôn mê, sau khi tỉnh lại liền phát hiện chính mình đang nằm trên cây, người làm ta hôn mê cũng không thấy. Một lát sau một đám đạo trưởng liền tụ tập dưới tàng cây, nói cái gì ‘Nếu bắt được kẻ cắp sẽ đem hắn treo lên đánh’, tiểu nữ lòng sợ hãi, càng không dám lên tiếng.”

Ta lại nhìn hắn, phát hiện hắn bị ta làm cho cảm động, lộ ra vẻ mặt thương xót. Trong lòng đắc ý, ta nức nở nói tiếp:

“Cầu xin đạo nhân có lòng từ bi mà đưa ta về Vô Song trấn.”

Tu Chân ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt kiên định nói:

“Cô nương xin chờ, bản đạo liền đưa người xuống dưới.”

Hắn liền vén tay áo, leo lên cây. Hóa ra hắn không biết khinh công, sớm biết vậy ta sẽ không chọn nơi cao như vậy, chỉ sợ trong chốc lát đi xuống tình hình lúc ấy đặc biệt có chút khó khăn. Nhưng nhìn bộ dáng hắn vụng về trèo lên thật sự rất buồn cười.

Mất sức của chín trâu hai hổ (tốn nhiều sức lực), Tu Chân rốt cục leo được lên cây, lúc này đầu tóc của hắn cũng rối loạn, quần áo cũng bị rách lỗ chỗ, thật chật vật. Ta nhin cười, nói:

“Như vậy, đạo trưởng, chúng ta đi xuống như thế nào đây?”

Tu Chân mặt đỏ lên nói:

“Cô nương, bản đạo còn không có nghĩ kỹ, vừa rồi sợ người sợ hãi, nhất thời nóng vội liền lên đây, vậy phải làm sao bây giờ?”

Ha ha, người này thật thú vị. Ta dùng sức bổ nhào (lao) vào lòng hắn, ôm hắn cùng nhau ngã xuống.

* Đây là một bài thơ “Điền Viên Thi” của đại thi hào nổi tiếng Đào Uyên Minh

?

Phiên âm:

Kết lư tại nhân cảnh, nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ? Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch gia, phi điều tương dữ hoàn.

Thử trung hữu chân ý, dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch thơ:

1. Dừng lều chốn nhân gian

Không màng danh với lợi
Hỏi người có thấu hiểu
Lòng trải rộng trời cao
Hoa cúc vào đông rụng
Thì đi ngắm núi Nam
Nhìn hoàng hôn chợt nghĩ
Chim bay liệu có về
Giữa những điều chân thật
Muốn nói chợt quên lời
2. Buộc lều ở chỗ người ta
Xa nơi xe ngựa lại qua ồn ào
Hỏi anh, anh có thể nào
Lòng xa đất tự nghiêng vào như không
Cúc vàng hái dưới rào đông
Núi nam thanh thảo đứng trông thỏa lòng
Khí trời gió núi lành trong
Cánh chim nường nhẹ bay mộng mênh về
Ý này chan chứa sơn khê
Muốn câu biện biệt lời quê ... giang hồ.
(Đặng Thế Kiệt dịch)

2. Chương 2

Hắn thật đúng là người tốt, ngay khi gần mặt đất liền xoay người đem chính mình chuyển xuống phía dưới ta. Thế nhưng ta cũng sẽ không để hắn ngã chết, ở một khắc (khắc ở đây là chỉ khoảnh khắc) cuối cùng, ta đánh một chưởng xuống mặt đất làm giảm đi tốc độ rơi xuống. Sau khi rơi xuống đất, ta nằm trong lòng hắn, cố ý thổi khí lên cổ của hắn, thở gấp nói:

“Vừa rồi thật sự thật đáng sợ, cảm ơn đạo trưởng đã cứu ta.”

Bằng kinh nghiệm của ta, bình thường nam nhân giờ phút này kìm nén không được, lộ ra bản tính dã thú. Nhưng Tu Chân định lực lại rất cao, hắn cả người cứng ngắc, vẫn là không chút do dự đẩy ta ra, lập tức đứng lên nói:

“Cô nương, xin tự trọng. Bần đạo đưa người về nhà.”

Nhìn thấy hắn bộ dáng nghiêm túc, ta biết hôm nay sắc dụ (dụ dỗ bằng sắc đẹp) sẽ không thành công, vì thế ta nói:

“Vừa rồi ngã xuống làm chân ta bị thương, xin đạo trưởng công ta về nhà đi.”

Tu Chân do dự một chút, cuối cùng vẫn là đáp ứng. Ta áp người vào cái lưng mềm dẻo của Tu Chân, cảm giác nhấp nhô hắn mang đến khi đi đường thực thoải mái, ấm áp, ta âm thầm quyết tâm, nhất định phải biến Tu Chân trở thành người của ta.

Ngày hôm sau, ta khôi phục nam trang đi gặp hần, nhưng bộ dáng không khác nhau nhiều nên nhìn ta vẫn rất bình thường (ở đây ý chỉ vẫn mang dáng vẻ giống nữ nhân). Nhìn thấy ta, Tu Chân gần như sợ ngây người, dụi dụi mắt để xác nhận, cuối cùng ngây ngốc hỏi:

“Tiểu Nguyệt, ngươi vì cái gì phải mặc nam trang?”

Ta thật sự bị hần đánh bại. Cuối cùng ta giải thích đến quá trưa, thậm chí cởi hết quần áo cho hần xem, hần mới tin tưởng ta thật sự là nam nhân. Tuy nhiên ta cũng có thu hoạch, nhớ lại lúc ta muốn cởi quần áo về mặt hần bối rối ta lại thấy buồn cười. Càng thú vị chính là, khi ta cởi hết quần áo, hần chết sống không chịu xem, ta đành phải nắm lấy tay hần làm cho hần tự mình đụng đến bộ vị kiêu ngạo của ta. Mới vừa đụng chạm trong nháy mắt, ta cùng hần đều chấn động toàn thân. Tu Chân là bởi vì đụng chạm đến bộ vị nói cho hần, ta thật là nam nhân khiến hần hoài nghi sờ soạng vài lần, thậm chí mở to hai mắt mà nhìn chăm chăm, miệng còn lẩm bẩm nói:

“Đây không phải thật sự, ta nhất định là đang nằm mơ. Một nữ nhân như thế nào hội trong vòng một đêm biến thành nam nhân, ta không tin.”

Ta thì cảm thấy tay Tu Chân thật ấm, hơn nữa do thương xuyên lao động nên trên tay có bạc kiển (vết chai), bàn tay thô tạo cảm giác thực thoải mái. May mắn hần sờ soạng vài cái liền dừng lại, nếu không ta sẽ mất mặt mà bắn ra trước mặt hần. Giờ phút này ta càng thêm kiên định muốn có được hần.

Về sau tiến triển đều thực thuận lợi, bởi vì ta là nam nhân, Tu Chân đối với ta không có kỵ nữa, mặc ta áp ôm ôm mà ăn bậy đậu hũ của hần. Vì Tu Chân có nói “Hai nam nhân lại không thể làm cái gì”, cho nên ta liền tận tình hưởng thụ quyền lợi của chính mình. Ta thường xuyên lợi dụng việc cùng nhau tắm rửa mà nhìn sạch sẽ hần. Trải qua gần gũi quan sát, ta phát hiện Tu Chân dáng người thật sự không tệ. Tuy rằng chỉ có mười sáu tuổi, so với ta lại cao hơn một đầu, thể nhưng thân thể hần trắng nõn mảnh khảnh không yếu đuối cộng thêm bởi vì trường kỳ lao động mà có vẻ thêm mềm dẻo, eo thon nhỏ, mông cong vểnh, chân dài, hết thấy đều là loại hình ta thích (khiếp anh ngấm j' mà kĩ thế =)))))). Ta lấy cơ hai người tắm cho nhau sạch sẽ hơn mà đem toàn thân của hần cao thấp sờ soạng mấy lần. Da thịt của hần mềm mại mà co dãn, càng thăm dò ta lại càng thích. Ngoài ra, ta còn lấy cơ lên núi quá mệt mỏi, bắt hần phải công ta, khi ngủ trưa thì sợ lạnh gối lên trên đùi hần, tóm lại, làm mọi biện pháp khiến cho hần có thói quen cùng cơ thể của ta tiếp xúc. Một tháng sau, khi hần đã có thói quen chủ động ôm ta lúc không có ai, ta bắt đầu chuẩn bị giai đoạn huấn luyện thứ hai.

3. Chương 3

Ta muốn luyện tập cho hần có thói quen bị ta hôn. Chuyện này hơi có một chút khó khăn, ta không có thể nào nói “Tu Chân, để cho ta hôn ngươi” còn hần thì hé môi ra cho ta hôn. Tuy nhiên, ta đã sớm có diệu kế, bằng hiểu biết của ta về hần, sớm muộn gì cũng có một ngày hần sẽ để ta tùy ý hôn hần mà thôi.

Đầu tiên, ta cần một lí do. Vì thế một ngày nào đó ở trong núi, ngày này cũng như bao ngày khác, ta gối lên trên đùi Tu Chân mà ngủ trưa, Tu Chân giúp ta khua đuối con muỗi bay tới, đột nhiên ta ở trong mộng khóc lên, Tu Chân đánh thức ta, hỏi ta làm sao vậy, ta lao vào trong lòng của hần, tìm được vị trí thoải mái rồi mới nói:

“Tu Chân, ta không muốn chết, ta không muốn rời khỏi ngươi.”

Tu Chân khẩn trương hỏi ta chuyện gì xảy ra, vì thế ta thêm mắm thêm muối, nói ba hoa chích choè, thao thao bất tuyệt, cuối cùng làm cho hần tin tưởng, ta chỉ có thường thường cùng người khác môi kề môi bổ sung khí mới có thể sống sót. Không lâu trước đây người thường thường giúp ta bổ sung khí đã chết, không còn có người đồng ý giúp ta độ nữa, cho nên không lâu nữa ta cũng sẽ chết.

Nghe xong lời ta nói, Tu Chân thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần tỏ vẻ tình nguyện giúp ta bổ sung khí. Ha ha, nghe được lời của hần ta vui sướng cực kỳ, hần thật đúng là đơn thuần dễ bị lừa. Vì thế ta liền nắm lấy cơ hội mà hôn lấy hần.

Tu Chân hiển nhiên là lần đầu tiên hôn môi, hần khẩn trương đến mức toàn thân cứng ngắc, còn quên cả thở. Trong lòng ta âm thầm buồn cười, không có cố ý hôn sâu. Tu Chân hôn giống như con người của hần

bình thường thực trong veo, ta tham lam nuốt lấy mỗi từng hơi thở của hắn, cảm nhận hắn đang dần dần trở nên mê loạn. Thật lâu sau, ta rốt cục buông hắn ra, bên môi còn có tia ngân tuyến. Hai má Tu Chân trở nên hồng hồng, thở dồn dập phì phò, đôi môi bình thường màu sắc nhợt nhạt cũng trở nên đỏ tươi, từ một con người bình thường thanh nhã nay trở nên mị thái động lòng người, ta biết mình đã tìm được một bảo vật. Ta không chế dục vọng của mình, bắt buộc chính mình không cần lập tức áp đảo Tu Chân, bởi vì chậm rãi chơi đùa con mồi mới thú vị.

Từ đó về sau, ta cơ hồ mỗi ngày hưởng thụ nộ hôn của Tu Chân. Tu Chân cũng dần dần không còn ngượng ngùng nữa mà trở nên chủ động đáp lại. Có đôi khi ta sẽ tưởng, Tu Chân có phải hay không là ánh mặt trời mà ta một mực tìm kiếm, thế nhưng ta rất nhanh lại phủ nhận. Bởi vì Tu Chân rất trong sáng, bình đạm, rất dễ dàng chinh phục, hắn tựa như một ly trà hoa cúc, thanh đạm mát họng, lại không thể nói là thanh nhã. Hắn thuộc về ta thế nhưng ta không chỉ thuộc về hắn. Thế giới bên ngoài rất phần khích, có nhiều thứ hấp dẫn ta, kích thích khát vọng mãnh liệt trong ta. Ánh mặt trời của ta không thể yếu đuối như vậy, ta muốn hắn phải mạnh mẽ giống như ta, ta vĩnh viễn sẽ không đi yêu một kẻ yếu ớt. Tu Chân chẳng qua là đồ chơi cho ta giải buồn trong quãng thời gian chờ đợi hoa cúc nở mà thôi.

Hạ đi thu đến, ngày hoa cúc nở rộ sắp tới. Tu Chân sớm đã thói quen cùng ta ôm ấp hôn môi, ta có thể nhìn thấy, trong ánh mắt hắn tràn ngập tình cảm. Ta biết hắn đã yêu ta. Thế nhưng ta đã chán ghét việc phải luôn ở trước mặt hắn sắm vai thiện lương nhu nhược, ta nghĩ muốn gỡ cái mặt nạ dịu dàng này xuống, làm cho hắn chứng kiến vẻ mặt tàn nhẫn âm u của ta, hủy diệt đi nụ cười ôn hòa thuần khiết trên mặt hắn, làm cho hắn hiểu được trên thế giới này còn tồn tại lừa gạt cùng phản bội. Thời gian hoa cúc nở rộ ngày càng tới gần, ý nghĩ này trong lòng ta trở nên càng ngày càng mãnh liệt, nhưng ta sẽ không lập tức hành động, ta đang chờ đợi thời cơ, một thời cơ hoàn mỹ nhất. Ta thực chờ mong vẻ mặt mộng đẹp bị phá hủy của Tu Chân.

Chín tháng sơ cử*, trùng cử** là ngày mà hoa cúc nở đẹp nhất. Hôm nay trời quang đãng, mùi hoa thoảng khắp nơi giống như biểu thị điềm tốt. Tu Chân cũng thật vui vẻ, bởi vì hắn hôm nay xin nghỉ ở đạo quán, có thể có cả ngày cùng một chỗ với ta. Nhìn thấy bộ dáng hắn vui vẻ, ta âm thầm nghĩ, hôm nay đích xác là ngày sẽ làm người suốt đời khó quên.

Ta cùng Tu Chân ở phía sau núi Chung Nam sơn kiếm một nơi cảnh sắc đẹp và tĩnh mịch rồi ngồi xuống. Dã cúc (cúc dại), mã tửu (rượu ngon), bằng hữu (bạn bè) đều ở đây, ở đời còn cầu gì hơn nữa. Ta cùng Tu Chân kể chuyện thời thơ ấu của mình. Tuổi thơ của Tu Chân rất đơn giản, hắn một tuổi thì bị ném ở đồng rác, may mắn được một vị đạo trưởng ở đạo quan nhặt được. Vị kia đạo trưởng đối hắn tốt lắm, dạy hắn đọc sách biết chữ, đạo lý làm người, đáng tiếc khi hắn mười một tuổi thì vị đạo trưởng kia qua đời, từ đó về sau hắn thường bị các sư huynh đệ bắt nạt. Ta cũng kể về thời thơ ấu của ta. Một tuổi, mẫu thân ta đã bị một người xấu giết chết, người xấu kia còn tại trên người của ta hạ độc, làm bị thương cha của ta. Ta rất ít cùng người khác nói đến việc này, chính là giờ phút này không khí làm ta thực thả lỏng, liền bất tri bất giác nói ra chuyện từ đáy lòng. Tu Chân nghe được những bí ẩn mà ta gặp được thì không nói gì thêm, chính là gắt gao ôm lấy ta. Tựa vào trong ngực của hắn, ta biết hắn nguyện ý ở cùng ta, giúp ta quên đi đau xót ngày xưa. Ta nghĩ bất luận về sau như thế nào, giờ khắc này ta thật sự thực cảm kích hắn.

Trăng đã lên tới đỉnh, ta đã có chút say, ta đứng lên, nhảy đến một tảng đá cao cao, lớn tiếng ngâm:

“Minh Nguyệt kỷ thì hữu,

Bả tửu vấn thanh thiên,

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xử bất thắng hàn...”

Tu Chân sợ ta ngã sắp xuống, vội vàng đứng lên đỡ lấy ta, ta nửa dựa ở trong lòng hắn, nói:

“Tu Chân ta thích người, thực thích thực thích người, ta nghĩ muốn ôm*** người.”

Nói dứt lời, ta theo dõi hần ánh mắt, chờ đợi hần đáp lại. Trong lúc nhất thời, mọi âm thanh dường như biến mất, chỉ có ta cùng Tu Chân ôm nhau đứng ở dưới ánh trăng. Tu Chân đỏ mặt, nhưng hần cũng không có đẩy ta ra, chính là cúi đầu, ta biết hần đồng ý.

Bởi vì đây là lần đầu tiên của ta, hơn nữa có cảm giác say, ta không có khống chế tốt lực đạo, khiến Tu Chân bị thương rất nặng. Máu đỏ tươi theo chỗ chúng ta kết hợp chảy xuống, một giọt một giọt, nở rộ thành một đóa hoa mỹ lệ. Ta cũng muốn dịu dàng một chút, chính là bị hần kẹp chặt cùng nhiệt độ ấm áp khiến ta không thể tự kiềm chế. Tu Chân từ đầu đến cuối tinh mâu**** đều chỉ khép hờ, khóe mắt không ngừng chảy lệ. Cuối cùng, ta rút cục đem tinh hoa (cái ấy ấy ý:”>) của chính mình bắn vào trong cơ thể của Tu Chân rồi mới chậm rãi rời khỏi hần.

Giờ phút này Tu Chân đã mệt mỏi, làn da trắng nõn của hần lưu lại đầy ấn ký màu hồng của ta, đùi trong dính đầy chất lỏng hồng hồng hòa lẫn cùng màu trắng đục của dịch thể. Bởi vì trên thân thể không khỏe, Tu Chân đang ngủ cũng khê cau mày, khó chịu nhỏ giọng rên rỉ. Giờ khắc này ta bỗng nhiên cảm thấy mềm lòng, dựa theo kế hoạch sớm định ra, ta sẽ đánh thức hần, sau đó nói cho hần hết thấy đều là lừa hần, ta tuyệt không thích hần. Hần chỉ là món đồ chơi của ta lúc ta buồn chán mà thôi. Hiện giờ ta cảm thấy chán ghét, cho nên phải rời khỏi hần. Chính là nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Tu Chân, ta quyết định thay đổi chủ ý, ý nghĩ tàn nhẫn trước đó vụt tắt mà thay vào đó là sự thương tiếc đối với nam nhân đã khóc vì ta này. Ta cẩn thận giúp Tu Chân chà lau thân thể, mặc xong quần áo, đưa hần về khách ***. Xong xuôi ta mới rời đi. Đường cái không một bóng người, trước mắt ta không ngừng hiện lên khuôn mặt Tu Chân đang khóc. Ta nghĩ, chờ đến lúc ta mệt mỏi có lẽ sẽ trở về tìm hần, bởi vì hần là người đầu tiên làm cho ta thương tiếc tận đáy lòng.

* Chín tháng sơ cửu: tính từ đông chí, chín ngày là 1 cửu, đếm từ cửu 1 đến cửu chín

* Trùng cửu: Tết Trùng Cửu (vào ngày 9 tháng 9 âm lịch)

Diễn tích:

Theo phong tục của Tàu, Tết Trùng Cửu ăn vào ngày mồng 9 tháng 9.

Nguyên đời Hậu Hán (25-250) có Hoàng Cảnh, người huyện NhữNam, theo học đạo tiên với Phí Trường Phòng. Một hôm Trường Phòng bảo cảnh:

– Ngày mồng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đỏ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tối sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn.

Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy.

Quả thực đến tối trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị dịch chết hết.

Vì tích trên, nên về sau hàng năm, đến ngày mồng 9 tháng 9, người ta bỏ nhà tạm lên núi, lánh nạn... Lâu đời thành tục gọi là Tết Trùng Cửu. Sau dần thay đổi tính chất, Tết Trùng Cửu lại dành riêng cho tao nhân mặc khách lên núi uống rượu làm thơ.

Sách “Phong Thổ Ký” lại chép:

Cuối đời nhà Hạ (2205-1818 trước D.L.), vua Kiệt *** bạo tàn ác, Thượng Đế muốn răn nhà vua nên giáng một trận thủy tai làm nhà cửa khắp nơi bị chìm xuống biển nước, nhân dân chết đuối, cây nổi đầy sông.

Nạn thủy tai đó nhằm ngày mồng 9 tháng 9. Vì vậy mỗi năm đến ngày này, nhân dân lo sợ, già trẻ gái trai đều đua nhau quẩy thực phẩm lên núi cao để lánh nạn... Tục ấy thành lệ.

Đến đời Hán Văn Đế (176-156 trước D.L.), vua cho dựng một đài cao 30 trượng ở trong cung, mỗi năm đến ngày mồng 9 tháng 9, nhà vua cùng vương hậu, vương tử, cung phi đem nhau lên đài ở cho qua hết ngày ấy.

Sau đến đời nhà Đường (618-907), ngày mồng 9 tháng 9 thành ngày lễ tết gọi là Trùng Cửu. Các văn nhân thi sĩ mang bầu rượu túi thơ cùng nhau lên núi cao say sưa ngâm vịnh.

Cổ thi có câu: “Gặp ngày Trùng Cửu dâng cao”.

“Đăng cao” là lên chỗ cao. “Trùng cửu” và “Đăng cao” đều do điển tích trên

*** ôm: nghĩa là lên giường aka H ah XD

**** tinh mâu: mắt

Bài thơ mà Hoa Tiểu Nguyệt đã ngâm là bài Thủy Diệu Ca Đầu do Tô Thức sáng tác.

Dưới đây là phiên âm bài thơ:

Minh nguyệt kỷ thi hữu

Bả tửu vấn thanh thiên

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quỳnh lâu ngọc trụ

Cao xứ bất thắng hàn,

Khởi vũ lộng thanh ảnh

Hà sự tại nhân gian!

Chuyển chu các,

Đê ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thị viên?

Nhân hữu bi hoan ly hợp,

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,

Thử sự cổ nan tuyền

Đãn nguyện nhân trường cửu

Thiên lý cộng thuyền quyên

Dịch Nghĩa:

Tết Trung Thu năm Bính Thìn, uống rượu vui đến sáng, nhớ đến em là Tử Do (tức Tô Triệt), làm bài từ này.)

Trăng sáng có tự khi nào

Cầm chén rượu hỏi trời xanh

Không biết là cung điện trên trời

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cưỡi gió đi

Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc

Nơi cao rét không chịu nổi

Đứng lên múa, bóng trăng theo người

Gì vui hơn ở dưới cỏi đời.

Soi khắp gác tía
Ta tà xuống cửa che màn gấm,
Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ
Trăng giận gì người,
Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt
Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,
Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết
Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn
Những mong người lâu dài
Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng
Dịch thơ:
Mấy lúc có trăng thanh?
Cất chén hỏi trời xanh:
“Cung khuyết trên chính từng,
Đêm nay là đêm nào?”
Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,
Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,
Trên cao kia lạnh buốt.
Đứng dậy múa giỡn bóng,
Cách biệt với nhân gian!
Trăng quanh gác tía,
Cuối xuống cửa son,
Dòm kẻ thao thức,
Chẳng nên ân hận,
Sao cứ biệt li thì trăng tròn?
Đời người vui buồn li hợp,
Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,
Xưa nay đâu có vẹn toàn.
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quỳên.

4. Chương 4

Hai năm sau.....

Trong thành Hàng Châu lũ khách qua lại đông như mắc cửi, liễu xanh tựa như làn khói. Ta nằm ở trong lòng danh kỹ của Quần Phường lâu, hưởng thụ thân thể mềm mại cùng giọng nói êm ái của mỹ nhân. Hai năm này, ta đã có sự thay đổi rất lớn, bỏ đi dáng vẻ thiếu niên kiêu diễm nhu nhược mà trở nên cao lớn kiên cường. Hiện tại, dù là ai cũng đoán không ra ta chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân năm đó.

Có đôi khi ta ngồi ở trong quán trà, nghe tiên sinh giảng chuyện hai năm trước ta điếm quan (đẹp nhất) trong thiên hạ ra sao, cảm giác như là đang nghe chuyện xưa của người khác. Sự mất tích của thiên hạ đẹp nhất mỹ nhân khiến mọi người bàn tán xôn xao. Có người nói ta cùng một vị thể ngoại cao nhân bỏ trốn, có người lại nói ta hồng nhan bạc mệnh bệnh đã qua đời, có người thậm chí nói ta vào cung làm nương nương. Đối với việc này, ta chỉ mỉm cười. Ai mà nghĩ tới mỹ nhân yêu kiều mảnh mai nhu nhược trước kia hiện giờ lại biến thành mỹ thiếu niên phong lưu phóng khoáng cơ chứ. Cho dù ta có nói ra cũng chỉ sợ chẳng ai tin. Thế nhân chỉ muốn tin vào chuyện mà chính mình tin tưởng, không cần biết là có phải thật hay không.

Trong khoảng thời gian hai năm này, ta đi qua rất nhiều nơi. Ta đi qua phương bắc xa xôi, cảm thụ “Thiên bạc phơ, dã mờ mịt, gió thổi thảo thấp thấy ngư dương” (Trời mênh mang, ruộng mờ mịt, gió thổi cỏ thấp thấy trâu, dê => ý chỉ cuộc sống nơi thôn quê) bao la, hùng vĩ, hào hùng. Ta cũng đi qua Miêu Cương thần bí nơi Tây Vực, cùng Miêu nữ xinh đẹp lại si tình có một đoạn tình khuây động tình cảm lưu luyến. Ta đi qua núi Trường Bạch quanh năm tuyết đọng, kết bạn với một vị bằng hữu Dị Nhân toàn thân tuyết trắng. Ta cũng từng ở Kim Lăng thánh đô phồn hoa nhất cả nước, trong vòng một đêm bỏ ra ngàn vàng mua tiếng cười, chỉ cầu được say. Ta đã trải qua rất nhiều, cũng quên mất rất nhiều. Rất nhiều người, rất nhiều việc trong đầu ta chỉ để lại một chút ấn tượng mơ hồ. Có đôi khi ta ngồi ở bên cửa sổ, nhìn mưa phùn rơi liên miên mà trong lòng cảm thấy vài năm này phiêu bạt giống như một giấc mộng Nam Kha*.

Ta từng cùng đại ca và Mạnh Vũ định ra định ước ba năm, ước định nếu trong ba năm này ta tìm không thấy ý trung nhân, ta liền về nhà cùng đại ca tranh đoạt Mạnh Vũ. Đến nay ta vẫn không có tìm được người thuộc về mình, nhưng là ta cũng sẽ không thật sự về nhà cướp đoạt Mạnh Vũ. Mạnh Vũ thực sự là người rất đáng yêu, ta thực thích trêu chọc hắn, nhưng là chỉ trong giới hạn nhất định. Mạnh Vũ thích hợp nhất vẫn là làm đại tẩu của ta.

Đột nhiên, ta có cảm giác mệt mỏi. Ta chán ghét thế gian này. Thiên hạ rộn ràng, cũng là vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo, cũng là vì lợi mà bỏ đi. Ta khát vọng một phần tinh khiết, một phần chân thành tha thiết.

Ở trên đường mua một con ngựa, ta lại bắt đầu cuộc lữ hành không có mục đích. Vừa rồi đi ra từ Quần Phương lâu, danh kỹ mà ta không nhớ được tên có biểu hiện lưu luyến không rời, mời ta lần sau lại đến. Ta cười cười, tặng thưởng nàng một viên Mỹ kim bảo, chỉ vì lời nói của nàng. Thế nhưng, lần sau lại đến nàng còn có thể nhớ rõ ta sao, ta dù sao cũng chỉ là một trong số những vị khách kim bảo (khách giàu có) của nàng, sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì trong lòng nàng.

Ta ngồi trên lưng ngựa đi một chút lại dừng lại, mặc cho lão mã (tiếng lóng ý chỉ con ngựa) đem ta đưa tới nơi nào. Thế nhân (người đời) thường nói người già sành sỏi, ta nằm ở trên người lão mã, hỏi hỏi nó:

“Người là muốn đi tới nơi nào, nơi nào có người đang đợi người?”

Lão mã không nói, chính là ngạo mạn chậm tiến về phía trước.

Bất tri bất giác, ta đi tới Vô Song trấn. Nhìn thấy cái tên trấn quen thuộc, khung cảnh hai năm trước lại hiện về. Trong ấn tượng của ta, bộ dáng của Tu Chân đã gần trở nên mơ hồ, chỉ nhớ rõ một đôi hàm chứa nước mắt. Hắn sau đó trở nên thế nào, ta ở trong trí nhớ của hắn là người ra sao? Đột nhiên ta rất muốn biết, vì thế ta quyết định đến Chung Nam sơn tìm hắn.

Lần đầu tiên tiến vào đạo quan Chung Nam sơn, cảnh tượng trước mắt làm ta cảm thấy áp lực. Nơi này, điện đường âm u trang nghiêm, trong không khí tràn ngập hương vị nhang cháy dở, tất cả đạo sĩ tới lui đều mang vẻ mặt âm trầm. Vào đạo quan, giống như ngay cả gió đều mất đi sức sống mà yên lặng bất động, rất khó tưởng tượng Tu Chân lại ở nơi này sinh sống mười mấy năm. Bỏ ra mấy lượng bạc vụn, ta rốt cục nghe được tin tức hai năm trước Tu Chân đã rời khỏi đạo quan, hiện giờ chẳng biết là đi đâu. Ra đạo quan, lòng ta cảm thấy tràn đầy thất vọng. Ta từng nghĩ Tu Chân sẽ ở chỗ này chờ ta, xem ra ta cứ luôn tưởng rằng ai cũng mê mình. Thời gian hai năm hết thấy đều đổi thay, có lẽ Tu Chân hiện tại cũng đã quên ta.

Lại là một năm hoa cúc nở, đáng tiếc cảnh còn người mất. Ta chợt nghĩ tới một bài từ của Âu Dương Tu **.

“Bả tửu chúc đông phong, thả cộng tòng dung.

Thùy dương tử mạch lạc thành đông.

Tổng thị đương thì huê thủ xử, du biến phương tòng.

Tụ tán khổ thông thông, thử hận vô cùng.

Kim niên hoa thắng khứ niên hồng.

Khả tích minh niên hoa canh hảo, tri dữ thùy đồng?”

Ta bước về phía sau núi Chung Nam, tưởng niệm ngày xưa. Bỗng nhiên ta bị hấp dẫn bởi mùi hương hoa cúc nồng đậm. Trên núi Chung Nam mặc dù có dã cúc, chính là luân ba bông một đóa, năm bông một bụi, rất khó có thể sinh ra hương khí mãnh liệt như thế. Ta đi quanh co theo mùi hương đó, dần dần đi tới chỗ sâu nhất của Chung Nam sơn.

Đạp vào mắt đầu tiên chính là một gian cỏ tranh sơ sài cùng đám hoa cúc mang màu sắc chói mắt, giữa bụi hoa có một bóng người gầy yếu đang chuyên tâm tưới nước, hần cúi đầu, mái tóc che hết khuôn mặt, thấy không rõ dung mạo.

“Xin hỏi.....” Ta lên tiếng gọi khiến người nọ chú ý.

Hần ngẩng đầu, dưới mái tóc lộ ra đôi mắt trong veo vẫn giống như trong trí nhớ của ta.

Ta dừng lại, nhất thời tĩnh lặng không tiếng động.

“Xin hỏi người có chuyện gì?”

Tu Chân mở miệng hỏi ta. Thanh âm giống như hai năm trước, vẫn bình thản mềm nhẹ, hần không nhận ra ta.

Ta đột nhiên thực tức giận, người xưa đứng ở trước mắt lại nhận không ra, Tu Chân thực sự là tên ngu ngốc.

“Ta muốn ở nhờ một lát, có thể chứ?”. Ta ngữ khí không tốt hỏi.

Tu Chân sững sốt một chút, vẫn là gật gật đầu nói:

“Có thể!”

Ta càng thêm tức giận, không khỏi lớn tiếng giáo huấn hần:

“Người sao có thể tùy tiện lưu một người lạ? Nhỡ đâu hần nửa đêm đem người giết thì làm sao bây giờ? Thật đúng là đồ dần!”

Tu Chân kinh ngạc nhìn thấy ta, giống như đang nói người người này như thế nào tự mâu thuẫn như vậy, người muốn ta đem người đuổi đi sao? Đến cuối cùng hần lại chỉ nói ra một câu:

“Muốn giết cứ giết.”

Thường thường thản nhiên, vân đạm phong khinh, giống như đang nói đến chuyện của người khác.

Nhìn cái dạng này của hần thật làm ta càng thêm tức giận, theo hần đi vào phòng. Không biết vì sao, Tu Chân có thể mãnh mẽ kích thích cảm tình của ta như thế.

Nhà cỏ của Tu Chân rất nhỏ, chỉ có một phòng, cũng chỉ có một cái giường. Ta nhìn hần đi ra ngoài rồi mang vào nhà một bó rơm, trải ra trên mặt đất, sau đó đem đệm chăn an bài ra ở trên, liền tạo thành một cái « giường ». Hần nhìn ta, dùng ánh mắt hỏi ta có cái gì bất mãn. Ta thở phì phì nói:

“Cực kì bất mãn, sao người có thể coi cái đồng cỏ đó như cái giường chứ????”

Tu Chân như trước trầm mặc không nói, chính là đem đệm chăn của chính mình sắp xếp trên mặt đất, ý bảo ta có thể ngủ ở trên giường. Lúc này hần không nói một câu gì, biểu tình thủy chung vẫn tịch mịch. Ta nhìn không được hỏi hần:

“Người vẫn ở một mình?”

Tu Chân gật đầu, tỏ vẻ đúng vậy. Ta cảm thấy thực vừa lòng, trong lòng lại trở nên vui vẻ nói không nên lời.

Buổi tối, ta được ăn đồ ăn do Tu Chân làm giống ngày xưa, đồ ăn thanh đạm giống con người hần, còn lộ ra một cổ hương hoa cúc mơ hồ. Ta bỗng nhiên phát hiện, thì ra chính mình thật sự thích loại thức ăn này.

Có một ngày, Tu Chân lên núi đi hái rau dại, ta cũng quyết định lên núi đi một chút, một bên bảo vệ hần, một bên săn mấy con thỏ hoang cải thiện cơm nước. Vận khí của ta không tồi, chỉ đến quá trưa liền bắt được một con chim trĩ, hai con thỏ hoang để làm thức ăn cho đêm hôm đó. Thời điểm khi ta đem món ăn thôn quê dân dã đưa đến Tu Chân, Tu Chân lộ ra nụ cười ảm đạm tỏ vẻ cảm kích đối với ta. Ta lúc này mới phát hiện, chính mình đã lâu không có nhìn thấy Tu Chân tươi cười. Trước kia Tu Chân mỉm cười thực đáng yêu, thời điểm hần cười ánh mắt luôn sáng lên, bên trong cất giấu tia dịu dàng sâu sắc. Hiện tại Tu Chân rất ít cười, chính là ngay cả khi cười cũng lộ ra một cổ u buồn. Ta ở trong lòng âm thầm quyết định nhất định phải làm cho Tu Chân khôi phục lại dáng vẻ tươi cười như trước.

*Giấc mộng Nam Kha: Trong tiếng Hán có một câu thành ngữ “Giấc mộng Nam Kha”, được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết “Tiểu sử Nam Kha Thái Thú” của tác giả Lý Công Tá đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên.

Một người tên Thuần Vu Phân, ngày thường thích uống rượu. Trong sân nhà ông có một cây hòe lớn rễ sâu cành rậm, một đêm giữa hè, trăng tỏ sao thưa, gió thổi hiu hiu, chỗ dưới cây hòe là một chỗ hóng mát tốt.

Vào ngày sinh nhật của Thuần Vu Phân, người thân và bạn bè đều đến chúc thọ, ông vui mừng quá, và uống nhiều chén rượu. Sau khi người thân và bạn bè về nhà, Thuần Vu Phân ngà ngà say hóng mát dưới cây hòe, bất giác ngủ quên.

Trong giấc mơ, nhận lời mời của hai sứ thần, Thuần Vu Phân bước vào một lỗ cây. Trong lỗ có thời tiết tốt đẹp, là một thế giới riêng biệt, có nước Đại Hòe. Lúc đó, kinh thành đang tổ chức cuộc thi lựa chọn quan chức, ông cũng đi đăng ký. Ông đã thi ba cuộc, viết văn rất suôn sẻ. Khi công bố kết quả cuộc thi, ông đứng đầu bảng. Tiếp theo nhà vua tổ chức thi đình. Nhà vua nhìn thấy Thuần Vu Phân vừa đẹp trai, vừa tài ba lỗi lạc, nên hết sức ưa thích, rồi chọn ông là trạng nguyên, và gả công chúa cho ông. Trạng nguyên trở thành phò mã, nhất thời việc này được truyền thành giai thoại ở kinh đô.

Sau khi lấy nhau, vợ chồng hết sức đầm ấm. Không lâu, Thuần Vu Phân được nhà vua cử đến quận Nam Kha làm thái thú. Thuần Vu Phân cố gắng làm việc và quý mến nhân dân, thường đến địa phận quận Nam Kha điều tra nghiên cứu, kiểm tra công tác của bộ hạ, công tác hành chính ở các địa phương đều rất liêm khiết và có trật tự, nhân dân địa phương hết sức khen ngợi. Ba mươi năm trôi qua, thành tích của Thuần Vu Phân đã nổi tiếng khắp toàn quốc, và ông đã có 7 con, 5 trai 2 gái, cuộc sống rất hạnh phúc. Nhà vua mấy lần muốn điều động Thuần Vu Phân về kinh thành đảm nhiệm chức vụ cao hơn, nhưng sau khi được biết, nhân dân địa phương kéo nhau lên phố, ngăn lại xe ngựa của thái thú, thỉnh cầu ông tiếp tục làm quan thái thú quận Nam Kha. Thuần Vu Phân cảm động trước sự yêu mến của nhân dân, đành phải lưu lại, và trình thư lên nhà vua giải thích rõ tình hình. Nhà vua rất vui mừng trước thành tích công tác chính trị của ông, và ban thưởng cho ông nhiều vàng bạc châu báu.

Một năm, nước Thiện La cử quân đội xâm phạm nước Đại Hòe, các tướng quân nước Đại Hòe thừa lệnh chặn đánh địch, bất ngờ bị đánh bại nhiều lần. Tin thua trận truyền tới kinh thành, nhà vua bị choáng, khẩn cấp triệu tập quan chức văn võ thương lượng cách đối phó. Nghe nói quân đội mình nhiều lần bị đánh bại ở tiền tuyến, địch hết sức mạnh mẽ đã tiến gần kinh thành, các đại thần sợ hãi đến nổi tái mặt, đại thần này nhìn đại thần kia, đành chịu bó tay.

Nhìn thấy thần sắc của đại thần, nhà vua hết sức tức giận và nói: “Nhà ngươi ngày thường ăn ngon ở nhàn, hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, một khi nhà nước gặp khó khăn, nhà ngươi lại trở thành quả bầu không có mồm, hèn nhất khiếp trận, cần nhà ngươi có tác dụng gì?”

Tể tướng chợt nghĩ tới ông Thuần Vu Phân, thái thú quận Nam Kha có thành tích công tác xuất sắc, bèn giới thiệu với nhà vua. Nhà vua ra lệnh ngay, điều động Thuần Vu Phân điều khiển quân đội tinh nhuệ toàn quốc đánh địch.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của nhà vua, Thuần Vu Phân lập tức dẫn quân xuất chinh. Nhưng ông không biết gì về phép dùng binh, vừa giao chiến với quân địch, đã bị thua liểng xiểng, chiến sĩ và ngựa bị tổn thất nặng nề, ông xuýt nữa bị bắt. Được tin này, nhà vua hết sức thất vọng, ra lệnh truất bỏ mọi chức vụ của ông, giáng xuống làm bình dân, và đưa về quê. Thuần Vu Phân nghĩ tên tuổi anh hùng của mình bị phá hủy hoàn toàn, hết sức xấu hổ và tức giận, kêu một tiếng thật to, ông tỉnh dậy từ giấc mơ. Ông theo côi mộng đi tìm nước Đại Hoè, hóa ra dưới cây hòe có một lỗ con kiến, những kiến đang cư trú ở đó.

“Giấc mơ Nam Kha” có khi cũng chỉ đời người như giấc mơ, phú quý quyền thế đều là hư ảo.

** Lãng Đào Sa:

Phiên âm:

Bả tửu chúc đông phong,
Thả cộng tòng dung.
Thùy dương tử mạch lạc thành đông,
Tống thị đương thì huê tử xử,
Du biến phương tòng.
Tụ tán khổ thông thông,
Thử hận vô cùng.
Kim niên hoa thắng khứ niên hồng,
Khả tích minh niên hoa canh hảo,
Tri dữ thùy đồng.

Dịch thơ:

Nâng chén gửi gió đông,
Thả bước ung dung.
Bờ đề liễu biếc nổi Lạc Dương,
Chính chốn năm xưa từng tay nắm,
Đạo khắp một vùng.
Nổi ly hợp vội vàng,
Hận chẳng nguôi lòng.

Năm nay hoa thắm, sắc thêm hồng,
Chỉ tiếc năm sau hoa lại đẹp,
Biết với ai cùng.

5. Chương 5

Ngày hôm sau, Tu Chân lại ngồi xuất thần nhìn hoa cúc, ta tới gần hẳn, hỏi:

“Người thích hoa cúc sao?”

Tu Chân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói:

“Không thích.”

Sau khi ta nghe được trong lòng chấn động, tiếp tục hỏi:

“Vậy người vì cái gì trồng hoa cúc?”

Tu chân sắc mặt tái nhợt, cúi đầu nói:

“Trồng hoa là vì hoài niệm một người, hẳn thực yêu thích loài hoa cúc.”

“Người kia đối với người rất trọng yếu?”

Tu Chân ngẩng đầu, nhìn chăm chăm đôi mắt của ta nói:

“Rất trọng yếu, ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên hẳn.”

Ta lui về phía sau vài bước, biểu tình cố chấp của Tu Chân làm ta sợ hãi. Nếu không phải ta đã thay đổi rất nhiều thì có lẽ ta thực nghĩ đến việc Tu Chân đã nhận ra ta. Ta hoảng sợ bỏ chạy về phòng, nhất thời không nói gì.

Qua mấy ngày, ta lại chậm rãi cùng Tu Chân nói chuyện, Tu Chân đối với ta vẫn rất lạnh nhạt, hỏi gì đáp nấy. Ta tìm hiểu được, ngày thứ hai sau khi ta rời đi, Tu Chân liền rời đạo quan, ở nơi sâu nhất của Chung Nam sơn dựng một ngôi nhà tranh, ở lại đã được hai năm. Trừ bỏ mỗi tháng một lần do cuộc sống cần một số nhu yếu phẩm phải ra ngoài, hẳn rất ít xuống núi. Ta vì hẳn cảm thấy đau lòng, hai năm này với hẳn thật sự là vất vả, ta nhất định sẽ bồi thường hẳn thật tốt.

Ta cùng Tu Chân cứ bình thường sinh hoạt như vậy, thẳng đến đầu mùa đông. Những bông tuyết dương dương tự đắc mà rơi xuống, rất đẹp, ta thì lại không có tâm tình mà thưởng thức. Nhà cỏ nhỏ của Tu Chân rất tồi tàn, chỉ cần một trận gió nhỏ liền cũng có thể khiến người rét run. Mặc dù ta đã mua áo da mặc ở trên người vì chính mình cùng Tu Chân thể nhưng vẫn rất lạnh. Ta từng luyện qua võ thuật, có chân khí hộ thể, tình huống này có thể chống đỡ, nhưng Tu Chân đã sắp đông lạnh không thể ngồi vững, chỉ có cách đi đi lại lại mới có thể không bị lạnh cóng. Nhìn thấy mũi cùng khuôn mặt hẳn hồng hồng vì đông lạnh, ta vô cùng đau lòng, thật không hiểu trong hai mùa đông kia hẳn làm như thế nào mà sống qua, không có bị chết cóng thật là một kỳ tích.

Thừa dịp một ngày tuyết ngừng rơi, ta quyết định lên núi tìm vật liệu xây dựng lại phòng ốc. Tuyết trắng xóa bao trùm hết thấy đều, tìm được một bó củi cũng là một việc thực khó khăn, càng miễn bàn ta còn muốn sẵn tỏ hoang giúp Tu Chân bổ bổ thân thể. Cứ như vậy, thẳng đến khi bầu trời tối đen thật lâu ta mới vừa lòng mang rất nhiều đồ vật này nọ trở lại nhà của ta cùng Tu Chân (chưa chi đã nhận là nhà mình rồi cơ ah' =)))))).

Trở lại nhà cỏ, ta bị tình cảnh trước mắt làm hoảng sợ. Nhà cỏ cửa khép hờ, bên trong tối đen không có đốt đèn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc nức nở mơ hồ không rõ ràng. Ta giật mạnh cửa, phát hiện Tu Chân đang ngồi ở trên mặt đất, thấy không rõ biểu cảm, chỉ có đôi mắt là đầm nước, hiển nhiên đã khóc thật lâu, bộ dáng điềm điềm đáng yêu giống như là một con mèo nhỏ bị vứt bỏ. Ta đứng ở trước mặt hẳn, thể nhưng hẳn không có phát hiện ra, chính là càng không ngừng nhỏ giọng nói “Đừng rời khỏi ta, đừng rời khỏi ta.” Lòng ta đau thắt mà đem hẳn ôm vào trong ngực, nói với hẳn “Ta sẽ không rời người đi”. Ta lặp lại lời cam đoan ấy, thẳng đến khi hẳn ngủ thiếp đi. Ta đem hẳn ôm vào trong lòng, cảm giác hẳn thật sự

gầy đi rất nhiều, hồi tưởng lại hai năm trước hẳn công ta lên, xuống núi, khi đó ta còn cảm giác bờ vai của hẳn thực rộng lớn, hai năm thời gian thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Ngày hôm sau, Tu Chân khôi phục bình tĩnh, lại cùng ta bảo trì khoảng cách, chính là dung lễ hướng ta nói cảm ơn. Ta bất đắc dĩ cười, trong lòng thực mâu thuẫn, một mặt ta hy vọng bình ổn đau xót trong lòng Tu Chân, để hẳn một lần nữa yêu ta, mặt khác ta lại hy vọng Tu Chân không cần quên ta trước đây, không cần nhanh như vậy liền di tình luyến (chuyển tình cảm lên người hoặc vật khác). Ta biết chỉ cần ta nói ra thân phận thật, cái vấn đề khó khăn này liền dễ dàng giải quyết. Chính là, ta làm vậy thật ích kỷ và tàn nhẫn, ta không muốn chính miệng nói ra hết thảy, ta không muốn đối mặt với ánh mắt trách cứ của Tu Chân.

Trải qua bao phen cố gắng, căn nhà cỏ của chúng ta rốt cục đã ấm áp rất nhiều. Ta lấy cơ Tu Chân thân thể quá kém không thích hợp ngủ ở trên mặt đất liền đem hẳn kéo đến trên giường cùng nhau ngủ. Ban đầu Tu Chân còn tỏ ra cự tuyệt, lại chịu không được sự dây dưa của ta rốt cục đành gật đầu đáp ứng.

Đêm đầu tiên Tu Chân thực khẩn trương, hẳn đem toàn thân cứng ngắc lui thành một đống, động cũng không dám động. Ta cười thầm, cố ý giả dạng làm bộ ngủ say, vươn tay để ở trên người của hẳn, ôm hẳn giúp hẳn ấm áp. Tu Chân từ chối một chút, cuối cùng là chấp nhận bị ta ôm lấy. Bởi vì hai người cùng một chỗ nhiệt độ cơ thể thực ấm, đêm hôm đó ta ngủ thật ngon. Đáng thương cho Tu Chân nhất định là một đêm không ngủ, sáng ngày thứ hai mang đôi mắt có vết thâm quầng, trông thật đáng yêu.

Cuộc sống sau này ta phát huy đầy đủ kĩ năng đeo bám, tìm kiếm lấy cơ cùng Tu Chân nói chuyện. Tu Chân nấu cơm thì ta liền giúp hẳn đốt lửa, Tu Chân quét rác thì ta liền giúp hẳn lau cái bàn, Tu Chân mệt mỏi ta liền biến mình thành cái giường cho hẳn nghỉ ngơi, ta ở một bên kể chuyện xưa cho hẳn nghe. Rất nhanh Tu Chân bị ta cuốn lấy gắt gao, hai người tựa như trẻ sinh đôi, quấn lấy nhau như hình với bóng. Dần dần Tu Chân khôi phục lại dáng vẻ ngày xưa, thường thường nở nụ cười với ta. Chính là có khi lại lộ ra vẻ mặt dăm chiêu với ta. Nhưng ta lựa chọn xem nhẹ, bởi vì vui vẻ mới là cuộc sống chúng ta lựa chọn. Ta âm thầm ngầm định quyết tâm, chuyện trước kia hết thảy quên đi, ta cùng Tu Chân sẽ làm lại một khởi đầu mới. Chỉ bằng việc hiện tại vẻ ngoài ta tuần mỹ cùng tài giỏi, Tu Chân nhất định sẽ quên hết thảy, trong mắt chỉ có một mình ta. Nghĩ đến đây, ta đắc ý nở nụ cười, Tu Chân vĩnh viễn là của ta.

Nhưng cho tới bây giờ, Tu Chân vẫn chỉ ngầm đồng ý cho ta ôm hẳn ngủ, cũng không cho phép ta tiến thêm một bước. Mỗi ngày chứng kiến người mình thích ở trước mắt, nhìn được mà ăn không được, này thật sự là hình phạt tàn khốc nhất. Ta thật tưởng niệm biết bao lại được hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của Tu Chân một lần nữa, tiến vào trong cơ thể nóng bỏng của hẳn, cảm thụ sự ấm áp vây quanh của hẳn nha. Mỗi ngày ta đều rất oán hận chính mình, hận chính mình vì sao không làm Tu Chân mê điên đảo, làm cho hẳn chỉ nhớ một mình ta. Nếu là như thế này còn chưa tính, vì cái gì sau đó còn vứt bỏ hẳn, thế cho nên hiện tại ta mới không thể tùy ý mà ôm hẳn. Quả nhiên là “Thiên gây nghiệp chướng có thể tha, tự gây nghiệp chướng không thể sống”. (trời gây tội có thể tha, tự gây tội không thể sống)

6. Chương 6

Thời gian thấm thoát qua đi, nháy mắt mùa xuân đã tới. Bất tri bất giác ta cùng Tu Chân đã sống chung với nhau được nửa năm. Trong nửa năm này, tuy cuộc sống của ta cùng Tu Chân có thể nói là bình dị thể nhưng cũng rất hạnh phúc. Mỗi một ngày, mỗi một khắc bất kể ngày đêm đều là những giây phút rất ngọt ngào. Tu Chân giống như một dòng suối nhỏ trong suốt có thể nhìn thấy đáy, đơn thuần mà lại mang đến nhiều kinh hỉ (ngạc nhiên + vui vẻ). Nếu không phải vì phong thư mà đại ca ta gửi đến muốn ta về nhà thì sợ rằng ta và Tu Chân có thể bất tri bất giác mà sống trong núi cả đời.

Cầm thư của đại ca trên tay, ta tự hỏi làm thế nào để có thể mang Tu Chân cùng đi. Mấy ngày nay ta vẫn đối đãi với Tu Chân như lão bà (vợ) của mình nhưng ta lại không biết Tu Chân liệu có hiểu điều đó hay không.

Đúng lúc ta đang gấp đến độ đi đi lại lại thì Tu Chân đẩy cửa đi vào. Hẳn nhìn thấy lá thư trên tay ta, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, hẳn hỏi ta:

“Người phải đi?”

Ta gật đầu nói:

“Đúng vậy! Tu Chân, ta...”

Ta vừa mới mở đầu thì bị Tu Chân cắt lời. Hắn dùng tay che hai mắt, thống khổ nói:

“Ta không muốn nghe! Người đi đi. Lần này đi rồi đừng bao giờ ... trở về nữa! Ta không bao giờ muốn ... chờ người nữa!!!!”

Thì ra là thế! Nửa năm qua ta khổ tâm đóng vai một người khác, dương dương tự đắc nghĩ rằng mình đã lừa gạt được Tu Chân. Không nghĩ tới hắn lại biết hết cả, cứ một mực coi ta diễn, nhất định là trong lòng hắn lờ mờ lên cười ta ngu xuẩn. Ta mới thật sự là một đứa ngốc! Tu Chân à Tu Chân! Người quả nhiên rất thông minh. Ta thua, người rốt cuộc đã thành công trả thù ta một cách hung hăng nhất. Người dùng vẻ bề ngoài đơn thuần lừa gạt, phản bội lại tín nhiệm của ta mà kiếp này ta hận nhất là bị người phản bội. Ta đẩy Tu Chân ra, hướng cửa mà đi, không bao giờ muốn nhìn thấy hắn lần nữa.

Đi tới chân núi, ta bình tĩnh đi nhiều. Ta hiểu Tu Chân, hắn tính cách vô cùng đơn thuần, hắn sẽ không nói ra những điều khiến ta khó chịu. Hai năm này ta đã thay đổi rất nhiều. Tướng mạo, hình dáng, thanh âm đều thay đổi, hơn nữa khi ta ở cùng hắn có dịch dung, hắn căn bản không có khả năng lần đầu thấy ta đã có thể nhận ra ta. Nhất định là như vậy! Ta thật cao hứng tìm ra được nguyên do, ta nghĩ có lẽ lúc này nhất định Tu Chân đang ngồi khóc đợi ta trở về giống lần trước, lần này trở lại ta nhất định sẽ nói với hắn ta vĩnh viễn cũng không rời hắn đi nữa.

Trở lại nhà tranh, một lần nữa tình cảnh trước mắt nằm ngoài dự đoán của ta. Không thấy Tu Chân. Trong phòng, quần cùng ngân lượng cũng không thấy. Tu Chân thật sự vứt bỏ ta. Lần đầu tiên ta biết cảm giác bị vứt bỏ bị thương như thế nào, phảng phất trong nháy mắt, thế giới âm áp tất cả đều rời bỏ ta, trên đời chỉ còn một mình ta cô đơn. Ta thi triển khinh công điên cuồng tìm kiếm dấu vết của Tu Chân, rốt cuộc phát hiện ra hắn đang ở chỗ thác nước cạnh sườn núi. Tên vô tâm vô phế này cứ nhiên lại ở đó mà tắm.

Ta cố ý tạo ra âm thanh thật lớn chậm rãi tới gần hắn, hắn thế nhưng không thèm quan tâm mà quay đi, làm bộ không nghe thấy. Vì vậy ta trừng mắt nhìn hắn một cách tàn bạo khiến hắn tắm cũng không được yên. Tu Chân vẫn như cũ không quay đầu lại, cứ thản nhiên mà tắm rửa. Dòng nước trong suốt theo thân thể hắn mà chảy xuống tạo thành những bọt nước. Dần dần ánh mắt theo dõi của ta thay đổi, ta tham lam nhìn tấm lưng trắng nõn của hắn, nhìn hắn liên tục vận động thành những đường cong mỹ lệ. Dục vọng ngủ đông đã lâu của ta chậm rãi ngẩng đầu. Ta muốn ôm hắn.

Dục hỏa hùng hực như thiêu đốt làm ta như muốn ngắt đi, ta hỏi một câu ngu ngốc:

“Tu Chân, người vì sao lại tắm?”

Vừa dứt lời ta thấy xấu hổ vô cùng. Không ngờ Tu Chân xoay người lại chăm chú nhìn ta rồi trả lời:

“Bởi vì ta muốn tẩy đi những vết tích mà người đã lưu lại trên người ta”

Ta nhất thời hóa đá, khó khăn nói:

“Lẽ nào người biết ta nhân lúc người ngủ say mà lưu lại hôn ngân (kiss mark mà khi hôn thường để lại trên da thịt, mất khá lâu để biến mất) trên cổ người?”

Tu Chân phong tình vạn chủng (bộ dáng quyến rũ người khác) trừng ta, lộ ra biểu tình hóa ra là thế. Ta thật hận không thể cắn đứt lưỡi chính mình, ta vậy mà không phát hiện ra hắn chỉ là đang nói ví von, ta vậy mà lại không đánh đã khai. Cuối cùng, ta cố lấy dũng khí, quyết định hòa nhau một ván, lớn tiếng nói:

“Tu Chân, người trở về đi. Ta yêu người!”

Câu nói này kinh động khiến quạ bay toán loạn, hù dọa cá chạy vô số, Tu Chân vẫn thờ ơ. Hắn khép hờ mắt như là đang đánh giá gì đó. Một lúc sau hắn ngẩng đầu, dùng bốn chữ khiến ta như rơi vào địa ngục.

“Để —— ta —— ôm —— người ——”

Ta ngơ ngác mà lặp lại bốn chữ này, nghiên cứu xem liệu có phải hay không nó còn có nghĩa nào khác. Tu Chân cười nhìn ta nói:

“Đúng là nghĩa mà người đang nghĩ đến”

Ta lần thứ hai hóa đá, cố gắng giãy giụa hỏi:

“Vì sao?”

Tu Chân cười nói:

“Kĩ thuật của người kém!”

Rầm!! Ta thành công hôn mê bất tỉnh.

Tỉnh lại, ta đã trở lại phòng nhỏ quen thuộc. Chỉ có chút khác đó là ta bị trói lại, trên người không mặc y phục. Tu Chân vừa cười vừa nói:

“Tỉnh lại là tốt, có thể làm ta thêm tận hứng.”

Thẳng cho tới hôm nay ta mới phát hiện dáng vẻ tươi cười của Tu Chân giống như hồ ly ngàn năm. Trước đây ta như thế nào lại có thể nhìn hắn thành một con tiểu dương (cừu) ngoan ngoãn? Ta đúng là đầu heo. Không đợi ta sấm hối lỗi lầm, Tu Chân đã bắt đầu. Ta lúc này tựa như cá đã nằm trên thớt, mặc hắn xoa bóp, hôn, nhào nặn, chà xát. Chỉ lát sau ta thật mất mặt mà lên tiếng rên rỉ. Khi hắn tách hai chân của ta ra, ta vô cùng sợ hãi, nhin không được nói với hắn:

“Ta là lần đầu tiên, có thể hay không nhẹ tay?”

Trời ạ! Ta sao có thể nói ra lời sỉ nhục như vậy? Quả thực chẳng khác nào nữ nhân. Ta thật muốn chết. Ta quay qua, liếc mạng vuột vào chăn, Tu Chân kéo hai tay ta ra, như đã định liệu từ trước cười cười với ta, nói:

“Yên tâm, ta sẽ có chừng mực”.

7. Chương 7

Ngày thứ hai, ta nằm ở trên giường, tay cùng chân đều không thể cử động được, toàn thân trên dưới không chỗ nào là không đau, nhất là cái nơi khó mở miệng kia như sắp nứt ra rồi. Tu Chân đã ra ngoài làm cháo cho ta ăn. Hắn rất hồ thẹn, rất hối hận vì đã làm ta bị thương thành ra cái bộ dáng như thế này. Hôm nay hắn đã bình tĩnh lại, hồ ly giả hoạt giờ đây lại biến thành tiểu dương ngoan hiền. Qua sự việc lần này ta rút ra cho mình một cái kinh nghiệm, đó là nghìn lần vạn lần cũng không được tùy tiện nói rồi đi bằng không hắn sẽ phát cuồng. Trừ lần đó ra, ta tùy tiện đem hắn ra nhào nặn hắn cũng chẳng phản đối. Một lúc sau, Tu Chân bưng cháo vào cho ta. Ta mượn cơ thể không khỏe, bắt hắn phải dứt cháo cho ta, hắn cũng đồng ý. Hưởng thụ sự dịu dàng của lão bà cùng món cháo ngon miệng thật nhẹ nhàng khoan khoái, ta nhân cơ hội chỉ trích hắn giấu diếm ta việc hắn biết võ công. Tu Chân giải thích rằng hắn thật không có võ công, chỉ là từ nhỏ trong cơ thể hắn đã tồn tại một cỗ nội lực rất mạnh, hắn không thể khống chế. Chỉ có vào thời điểm đặc biệt nội lực mới bộc phát. Thì ra là thế. Vì sao ta lại bất hạnh như thế, cứ lúc nào ta nằm dưới là nội lực của Tu Chân đều bộc phát. Vì hạnh phúc của ta về sau, trong lòng ta thầm tính toán liệu có nên dạy hắn võ công hay không.

Nghỉ ngơi vài ngày, ta quyết định mang theo Tu Chân về nhà. Dọc đường đi ta không ngừng giới thiệu cho Tu Chân những danh lam thắng cảnh ven đường. Tu Chân mở to hai mắt chăm chú lắng nghe như một đệ tử khiêm tốn xin được chỉ dạy, ta rất có cảm giác thành tựu. Có điều bởi vì ta là người phong lưu phóng khoáng, dọc đường đi trêu chọc tâm hồn của rất nhiều cô nương. Tu Chân hai ba lần ghen tức, náo loạn một hồi, sự thú vị này người ngoài không thể nào hiểu được.

Đầu hạ, ta cùng Tu Chân rút cuộc về tới Hoa phủ ở thành Lạc Dương. Thế nhưng đứng trước đại môn(cửa chính) của Hoa phủ, Tu Chân chậm chạp không chịu đi vào. Thấy hắn đỏ mặt, người không biết lại tưởng hắn đắc tội gì đó với người của Hoa phủ, lần này tới là để chịu tội. Ta bất giác mỉm cười. Kỳ thực ta đã sớm biết suy nghĩ trong lòng của Tu Chân, hắn là sợ chuyện của chúng ta sẽ không được người đời chấp nhận. Vì vậy ta trêu đùa:

“Đừng lo lắng. Con dâu xấu vẫn phải gặp mặt cha mẹ chồng mà. Đạ ca cùng đại tẩu của ta cũng là thượng bất chính hạ tắc loạn (trên không nghiêm, dưới tất loạn), bọn họ nhất định sẽ thích người.”

Tu Chân trước kia cũng từng nghe kể về việc của đại ca cùng đại tẩu ta, nghĩ đến họ cũng là một đôi phu phụ nên cũng không còn thấy khản trương nữa.

Tiến vào Hoa phủ, đại ca cùng đại tẩu nhiệt tình nghênh đón chúng ta. Ba năm không gặp, đại ca vẫn anh tuấn, cao lớn như thế. Mạnh Vũ hơi cao lên một chút nhưng vẫn mơ hồ mang dáng dấp khả ái, đáng yêu. Mạnh Vũ nhìn thấy ta, phản ứng đầu tiên lại là quay ta nhìn trái nhìn phải, sau đó mở to hai mắt, vô tội hỏi:

“Người là Tiểu Nguyệt sao?”

Lúc này ta quả thực bị hấn chọc tức, là ai trước kia cứ quần lấy ta kêu tiên nữ dài, tiên nữ ngắn, vậy mà ba năm không gặp lại không nhận ra ta. Vì vậy ta như hung thần ác sát đối hấn nói:

“Ta là Hoa Tiêu Nguyệt, ta trở về bắt người để thành thân”

Mạnh Vũ sợ hãi trốn sau lưng đại ca ta, không dám đi ra. Ha hả, trêu đùa Mạnh Vũ thật tốt.

Ta hướng đại ca cùng Mạnh Vũ giới thiệu Tu Chân, bọn họ đều thích hấn. Mạnh Vũ còn hăng hái lôi kéo Tu Chân giăng đông giăng tây. Hừ, dám ăn đậu hũ của lão bà ta, ta định xông lên tách hai người họ ra thì lại bị đại ca túm lại lôi đi.

Ba ngày sau, Mạnh Vũ rốt cuộc thành công làm công (ở trên) một lần, hưng phấn ca hát cả ngày. Ta ở trong lòng len lén cười nhạt, thầm nghĩ: vài ngày nữa người sẽ khóc không ra tiếng nữa. Mười ngày sau, Mạnh Vũ bắt đầu nôn khan, thích đồ chua, cứ thấy dầu mỡ là lại muốn nôn. Đại ca vội vàng đi tìm ta, ta cười nói với hấn yên tâm, Mạnh Vũ đã thành công mang thai.

Có điều bên cạnh đó ta cũng cần cảnh giác. Lòng dạ Mạnh Vũ hẹp hòi, y giống ta đều là người có thù tất báo. Vì thế ta cố ý dẫn dò Tu Chân nghìn vạn lần phải đề phòng Mạnh Vũ, tận lực không nên cùng y nói chuyện, vạn bất đắc dĩ phải nói cũng không được ăn bất cứ thứ gì mà y đưa. Tu Chân mặc dù hoài nghi nhưng cũng vẫn đáp ứng.

Ta phải thừa nhận công phu hạ xuân dược của Mạnh Vũ càng ngày càng cao. Bảy ngày sau, đúng lúc ta thở dài cho rằng đã không còn gì nguy hiểm thì nghênh đón ta tại phòng là Tu Chân nhiệt tình như lửa. Hấn hiển nhiên là bị Mạnh Vũ hạ loại dược rất mạnh, hấn vừa nhìn thấy ta liền lập tức quần lấy, xé rách y phục của ta. Ta không đành lòng nhìn hấn thống khổ, vội vã lấy tay giúp hấn. Sau khi xuất ra vài lần, Tu Chân xụi lơ dựa vào lòng ta thở gấp. Vốn tưởng rằng đã không còn vấn đề đã được giải quyết, không nghĩ tới một lát sau Tu Chân lại cứng lên, so với trước còn thống khổ hơn. Ta giúp hấn vài lần cho tới khi ta cùng Tu Chân đều đã kiệt sức. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng cười của Mạnh Vũ, y nói:

“Ha hả. Đây chính là bí dược độc nhất vô nhị do chính ta làm ra. Tu Chân chỉ có làm công mới có thể giải trừ, dùng tay cũng vô ích. Người cứ chậm rãi mà hưởng thụ đi a

”

Chết tiệt. Tiểu tử này làm ra xuân dược càng ngày càng lợi hại. Ta tức giận ném một cái phi tiêu ra ngoài cửa sổ. Mạnh Vũ cười né tránh rồi trốn mất.

Tu Chân nằm ở trong lòng ta, khản cầu nhìn ta. Ta thở dài một hơi, biết ngày hôm nay đúng là khó mà trốn thoát. Ta nói:

“Chỉ cần người ăn viên thuốc có thể làm nam nhân mang thai, ta đồng ý để người làm.”

Tu Chân kinh hãi ngay lập tức gạt đầu, đoạt lấy thuốc không do dự mà nuốt xuống. Thế nhưng lúc này Tu Chân đã không còn khí lực, hấn dựa vào người ta, lần thứ hai hễ hễ nhìn ta. Ta cắn răng một cái, mở hai chân quần lấy lưng của Tu Chân, đón nhận sự tiến nhập của hấn, chủ động di chuyển lên xuống. Trong lòng ta vừa xấu hổ vừa giận dữ mà hung hăng mắng chửi Mạnh Vũ cho đến khi ngất đi.

8. Chương 8

Khi ta tỉnh lại thì phát hiện Tu Chân đang ở bên giường nhìn ta, hai mắt đẫm nước mắt. Đại ca cùng Mạnh Vũ cũng ở đó, bọn họ đều lo lắng mà nhìn ta, lòng đầy áy náy:

“Làm sao vậy? Ta chẳng qua chỉ là bị làm đến hôn mê thôi, các người cũng không cần phải nhìn ta như vậy.

Ta cố tình nói đùa để giảm bớt bầu không khí kì quái đó. Nghe ta nói, Tu Chân ngược lại khóc to. Mạnh Vũ hướng ta nói lời xin lỗi, dường như muốn khóc. Ta bị thái độ kì quái của bọn họ làm cho hồ đồ, không thể làm gì khác là nhìn về phía đại ca.

“Tiêu Nguyệt, chúng ta đều biết cả rồi.”

Đại ca sắc mặt trầm xuống, nói:

Kì thật “Nữ nhi túy” trong cơ thể người vẫn còn chưa giải được mà là chuyển hóa thành một loại kịch độc khác. Lúc mà người nằm dưới độc tố trong cơ thể sẽ trở nên dữ dội, nhẹ thì hôn mê, nặng thì có thể dẫn tới tử vong. Dù người không làm thụ thì độc tố cũng sẽ chậm rãi ăn mòn lục phủ ngũ tạng của người cho tới khi người tử vong. Ba năm trước, có phải người hướng thiên hạ thu thập ưu quyền hoa là vì giải loại độc này, người vì sao không nói? Người tưởng có thể lừa chúng ta cả đời hay sao?”

Oa oa ~ Tu Chân ôm ta khóc nói:

“Tiêu Nguyệt người không nên chết, không nên bỏ lại ta.”

Ta cũng quay qua ôm hân, nói:

”Đứa ngốc, ta sẽ không chết nhanh như vậy. Ta đại khái có thể sống đến ba mươi tuổi. Trước khi chết ta nhất định sẽ tự tay giết người, ta sẽ không để người lại cho kẻ khác, dù ta chết ta cũng phải kéo theo người đi cùng.”

“Tiêu Nguyệt, ta đã phái người đi tìm ưu hoa quyền, người nhất định sẽ không chết.”

Đại ca ôm Mạnh Vũ cũng đang khóc. Ta nói:

“Ừ, ta sẽ không dễ dàng chết vậy đâu. Tục ngữ nói ‘Hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên’*, ta nhất định sẽ sống vạn năm.”

Nghe ta nói xong, Mạnh Vũ cùng Tu Chân ngừng khóc, bật cười làm giảm bớt không khí đau thương.

Ba tháng sau, bụng của Tu Chân trở nên càng lúc càng lớn, hân không muốn đi ra ngoài nữa. Ta mỗi ngày ở trong phòng cùng hân, nói với hân những chuyện đã xảy ra trong thời gian ta lưu lạc bên ngoài. Tu Chân mang thai ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, thích ghé vào lòng ta, nửa tỉnh nửa mê mà nghe ta kể chuyện xưa. Ta vỗ về chơi đùa mái tóc dài mềm mại của hân, cùng hân nhớ lại những chuyện đã qua, cảm thấy thời gian hạnh phúc bình thản này thật đáng quý. Có đôi khi Mạnh Vũ đang mang thai cũng chạy tới nói chuyện phiếm, mỗi lần đến hân đều chỉ cùng Tu Chân nói chuyện, không thêm liếc nhìn ta một lần, quả nhiên đúng là “Nữ nhi và tiểu nhân là không thể dưỡng”, hân thế nhưng còn hận ta bày mưu để hân mang thai cho tới bây giờ. Có điều lần này mang thai Mạnh Vũ thực sự ăn thật nhiều đau khổ, mang thai có cảm giác buồn nôn, thêm ăn chưa thì không nói, hân hiện tại chỉ có thể ăn những thứ đơn giản. Trước đây hân thích nhất ăn thịt kho tàu sư tử đầu, cá chép hoa quế, hiện nay thì lại không thể đựng vào, chỉ cần vừa ngửi thấy mùi sẽ nôn khan nửa ngày. Đại ca yêu thương mà phát thệ nói, sau này sẽ không bao giờ để Mạnh Vũ mang thai nữa, từ nay việc khổ sở sinh con các loại hân nhất quyết gánh chịu. May là Tu Chân không có bị gì, ngoại trừ hành động trở nên chậm chạp một ít, bên ngoài cũng không có chịu gì nhiều. Vì vậy ta thường thường châm biếm Mạnh Vũ nói:

”Sinh con cũng phải nhờ thiên phú, ta cũng không thể làm được.”

Mạnh Vũ tức giận đến xù lông trông giống như con mèo nhỏ, vô cùng thú vị.

Mỗi ngày, ta ghé vào bụng của Tu Chân, cảm thụ nhịp đập đều đều của con. Sau khi nghe xong, ta ôm Tu Chân vào trong lòng, tự đáy lòng cảm kích hân đã vì ta mà chịu khổ. Trước đây ta chán ghét Tu Chân quá bình thường, quá ngu ngốc, không có nửa điểm so sánh được với ta, hôm nay ta rốt cục hiểu được hân chính là bảo bối vô giá mà ta có được, hân đơn thuần, hân cố chấp, tất cả của hân đều đáng giá khiến ta quý trọng.

“Tu Chân, ” Ta khẽ cắn hân cái lỗ tai hai, lần thứ hai nói ra, “Ta yêu người”.

Tu chân đỏ mặt nói,

“Ta cũng vậy”.

“Tu Chân, ta đã nghĩ ra tên cho hài tử của chúng ta”

Tu Chân nghiêng đầu nhìn ta, hỏi:

“Là cái gì?”

“Hoa Ái Chân, thế nào? Nó đại biểu cho việc ta Hoa Tiêu Nguyệt yêu người Tu Chân cả đời. Vô luận cục cưng của chúng ta là nam hay nữ đều phải đặt tên này, có được hay không?”

“Ừm!”

Tu Chân xấu hổ gật đầu, mặt đỏ mà đem cả người mình vùi vào trong lòng ta.

Lúc này gió đêm bắt đầu thổi, malth trời lúc hoàng hôn hữu tình, phẳng phất như chúc phúc cho mối tình của hai chúng ta.

Hồng Vũ năm thứ mười,mười chín tháng giêng, trời quang, đây là một ngày làm ta khó có thể quên, là ngày mà Tu Chân lâm bồn. Lúc này, ta bất lực đứng ở ngoài cửa phòng, nghe Tu Chân thống khổ kêu gào, nhưng không thể giúp được gì. Rốt cục, tiếng khóc lên, ta mừng như điên đẩy cửa ra. May là Tu Chân cùng con đều bình an.

Một tháng trước, Mạnh Vũ sinh được một nam hài, đại ca đặt tên là Chí Vũ, ý là tình cảm chân thành đối với Mạnh Vũ. Ta đặt tên con trai là Ái Chân, ý nói vĩnh viễn yêu Tu Chân. Tất cả đều tốt, rất thuận lợi, theo lý thuyết ta hẳn là thật vui mừng, thế nhưng trên thực tế ta vô cùng không vui. Người khác đều là “Có lão bà sẽ quên nường (mẹ)”, Tu Chân của ta cũng “Có nhi tử đã quên lão công (chồng)”. Hắn mỗi ngày đều cười cười mà nhìn con, lúc nào cũng thân cận với con. Cái đái ngọ này đến ta cũng không được hưởng, vì lẽ gì mà con lại được hưởng? Ta kháng nghị, ta đấu tranh, thế nhưng Tu Chân không thèm quan tâm đến lý lẽ của ta. Hắn luôn luôn dịu dàng nói với ta:

”Không nên trẻ con như thế, người sao có thể cùng con so đo? Nhìn xem, con của chúng ta thật đáng yêu.”

Oa oa ~ ~ Tu Chân thế nhưng ghét bỏ ta, ta còn chưa tới nhược quán chi niên (hai mươi tuổi), vì sao không được tính là trẻ con ~

~Phiền muộn như vậy kéo dài cũng đã bốn tháng, mùa xuân tới rồi, Tu Chân cũng đã có thể ra ngoài, ta vui vẻ đặc ý kéo hắn đi dạo phố, tạm thời rời xa đứa trẻ thối kia. Sau khi sinh hạ Ái Chân, Tu Chân nở nang thêm một ít, khuôn mặt cũng trở nên hồng nhuận, cả người rất có tinh thần. Ta đây siêu cấp mỹ nam thì càng không phải nói, vô luận đi tới đâu đều mê đảo phương tâm người khác. Chúng ta đi cùng một chỗ tựa như xuân phong (gió xuân) cùng kiêu dương (ánh sáng chói chang) kết hợp, tự nhiên thập phần bắt mắt.

Giữa lúc ta cùng Tu Chân trên đường đi tới Linh Sơn Tự, bỗng nhiên một lão nhân quần áo sang trọng chạy tới, nhìn thấy Tu Chân liền quỳ xuống kêu khóc gọi thái tử thu hút ánh mắt của người qua đường. Ta cùng Tu Chân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đỡ lão nhân dẫn tới một chỗ vắng vẻ không người, nghe hắn giảng ngọn nguồn sự tình.

Lão nhân nói, hắn là Hồ Thụy, tể tướng của Vĩnh Tương quốc ở phía Nam, hắn lần này tới Trung Nguyên chính là vì tìm kiếm thái tử đã lưu lạc dân gian nhiều năm. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tu Chân hắn biết mình đã tìm được thái tử rồi, bởi vì Tu Chân cùng hoàng đế Vĩnh Thương quốc lúc còn trẻ lớn lên giống nhau. Ta cũng không tin lời hắn nói, trên thế giới người giống người rất nhiều, hắn thế nào có thể xác định Tu Chân có phải thái tử hay không. Lão giả lập tức nói:

“Đương nhiên là được.”

Năm ấy, lúc Hoa quý phi xinh đẹp hoài thai thái tử, thân thể rất yếu, vì muốn cho Hoa quý phi có thể thuận lợi sinh hạ liền tìm sáu cao thủ đại nội, để cho bọn họ không ngừng rót chân khí vào trong cơ thể Hoa quý phi, dùng chân khí bảo hộ hài tử, kết quả tiểu thái tử sinh hạ trong cơ thể liền có mười hai năm công lực. Bất hạnh thay sau đó địch quốc phái người tới trộm thái tử đi, ném vào một nơi nào đó của vùng Trung Nguyên, Hoa quý phi cũng vì quá tưởng nhớ con mà sinh bệnh qua đời. Hoàng đế vẫn phái người tới Trung Nguyên điều tra, tìm kiếm thái tử, thắng trước thám tử hồi báo tại Lạc Dương gặp được một người rất giống thái tử. Vì vậy lão tể tướng tự mình đi chứng thực, rốt cục tìm được thái tử. Ta cùng Tu Chân

liếc nhau, tạm thời tin lão giả nói. Sau chúng ta mời lão giả về Hoa phủ, cùng hân chậm rãi thương lượng chuyện sau này.

* Hảo nhân bất trường mệnh, hoạ hại di thiên niên: Người tốt không sống lâu, tai hoạ lưu ngàn năm.

9. Chương 9

“Cái gì? Tu Chân là thái tử?”

Mạnh Vũ ngạc nhiên la to, đại ca cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc. Ta nắm tay Tu Chân, kể lại toàn bộ những gì chúng ta đã trải qua ngày hôm nay, đồng thời giới thiệu tể tướng Vĩnh Thương quốc Hồ Thụy. Hồ tể tướng nói Vĩnh Thương quốc là một đất nước vô cùng đẹp, diễm lệ, người dân thập phần chất phác, bách tính an cư lập nghiệp. Chỉ có điều hiện nay lão hoàng đế bệnh tật phải nằm trên giường, đã lâu không lên triều, tất cả chính sự đều do các trọng thần lo liệu. Lão lần này tới đây là mong muốn tìm được thái tử trở về để kế vị. Nghe đến đó Mạnh Vũ vui vẻ cất lời Hồ tể tướng:

“Làm hoàng đế có phải có rất nhiều mỹ nhân ở trong cung hầu hạ hay không?”

Hồ tể tướng nói:

“Đúng vậy.”

Mạnh Vũ lộ ra biểu tình hận không thể bay ngay tới đất nước đó. Ta nghe xong trong ngực cảm thấy khó chịu, trừng mắt nhìn Tu Chân, quay người bỏ đi.

Ban đêm, ta ôm Tu Chân vào trong lòng, một lần lại một lần xâm chiếm hân, nhìn bộ dáng khóc cầu xin tha thứ của hân, ta bỗng nhiên cảm thấy tức giận, nghĩ tới việc sau này người khác cũng có thể nhìn thấy bộ dáng này của hân khiến ta muốn bóp chết hân. Sau khi bắn ra tinh hoa của mình vào trong thân thể hân, ta ôm lấy hân, nói:

“Hậu cung của người chỉ có thể có một mình ta, người đừng có hi vọng xa vời đi ôm nữ nhân hay nam nhân nào khác, ta sẽ không để người ở cạnh bất cứ kẻ nào khác.”

Ngày thứ hai, chúng ta hướng Hồ tể tướng đưa ra điều kiện, đó là nếu Tu Chân làm hoàng đế, Tu Chân kiếp này sẽ không thú (cưới) nữ nhân khác, hậu cung của hân chỉ có thể có một người, người đó chính là ta. Về phần con nối dõi, Hồ tể tướng không cần phải lo, bởi vì ta cùng Tu Chân đã có một con trai. Sau khi nghe chúng ta nói xong, Hồ tể tướng rất giật mình. Lão không tin hai nam nhân có thể sinh hạ được trẻ con. Vì vậy ta bế Ái Chân đi ra. Quan sát Ái Chân tỉ mỉ một hồi, xác định Ái Chân thật sự là loài rồng (con cháu của vua ý), Hồ tể tướng rốt cuộc miễn cưỡng đáp ứng điều kiện chúng ta đưa ra.

Trên đường quay về Vĩnh Thương quốc, tin tức lão hoàng đế băng hà truyền tới, Tu Chân vì người phụ hoàng mà hân chưa từng gặp mặt mà khóc một hồi, cuối cùng ta dỗ dành hân mãi hân mới dần dần nguôi. Về nước Tu Chân lập tức liền đăng cơ, sửa quốc hiệu là Khánh Tường. Những đại thần nghe chuyện của ta cùng Tu Chân thì tỏ ra không tán thành nhưng lại không có khả năng chống lại ý nguyện của tân hoàng đế đành không thể làm gì khác hơn là tỏ ra đồng ý nhưng trong lòng thì ngầm chống đối.

Ngày đầu tiên Tu Chân vào triều đã xảy ra một sự kiện oanh động – tân hoàng lên triều muộn. Nếu chỉ là như thế thì chúng đại thần không nói làm gì, nhiều nhất cũng chỉ cho là tân hoàng không có thói quen dậy muộn, dần dần có thể sửa. Trên thực tế Tu Chân khi lâm triều đi rất mất tự nhiên, tay đỡ thắt lưng, thậm chí trên cổ còn có dấu hôn ngân còn mới. Cũng vì thế mà mọi người có thể đoán được, tân hoàng của bọn họ không chỉ thích nam nhân mà còn bị nam nhân áp, thật sự là làm mất mặt hoàng thất. Các cự thần thống khổ chảy nước mắt, đều cùng nhau khuyên nhủ tân hoàng cải tà quy chính, bất quá đều bị Tu Chân nói dửng dưng mà từ chối.

Đám cự thần vẫn ngoan cố không chịu từ bỏ. Bọn họ ôm tâm tình “Vô ngư hà dã hảo” (không cá sông vẫn ổn), dâng lên một tuyệt sắc luyến đồng (đứa nhỏ xinh đẹp) với hi vọng quân chủ của họ có thể thay đổi mà làm công. Thế nhưng lần thứ hai họ đã đánh giá thấp năng lực của ta. Vào lúc ban đêm, ta đẩy mạnh Tu Chân vào thư phòng, nói hân nếu không phê hết đồng tấu chương thì không thể đi ra ngoài. Tu Chân đau

khổ, tấu chương mà lão hoàng đế lưu lại cũng chiếm chừng nửa thư phòng, hần cho dù có phê mười ngày mười đêm cũng không thể phê xong. An bài được Tu Chân, ta tiếp tục đi gặp tình địch của ta.

Luyện đồng mới tới tên là Tổ Tiểu Liên, năm nay mười ba tuổi, dung mạo tuyệt đỉnh. Trọng yếu hơn là, hần bộ dáng nhu nhược tuyệt đối không có khả năng làm công. Ta bước đi thông thả vào phòng, chờ mong được nhìn thấy phong thái mỹ nhân.

Tiểu Liên lớn lên quả nhiên làm người ta thấy mà thương yêu. Một thân da dẻ mịn màng, nộn nộn, đôi mắt nai con ngập tràn sợ hãi, khiến cho người ta muốn hung hăng bắt nạt một phen. Ta bị hấp dẫn mà đi đến mép giường, quan sát kỹ hơn. Tiểu Liên mặc rất ít, chỉ có hai mạt lụa mỏng, thân thể như ẩn như hiện. Cái miệng nhỏ màu đỏ sẫm cùng hai khóa châu trước ngực làm tôn lên vẻ quyến rũ khiến ta có cảm giác muốn chơi đùa một phen. Ta là một nam nhân bình thường, mà nam nhân bình thường thì sẽ có phản ứng. Ta kéo tấm lụa mỏng trên người Tiểu Liên làm lộ ra hai chân. Đập vào mắt chính là tiểu cúc hoa đỏ tươi ướt át, vì khăn trương mà không ngừng hé ra hợp vào. Ta mê muội cắm vào một ngón tay, tiểu cúc hoa lập tức co rút vây quanh không chịu buông tha, nhiệt độ bên trong nóng rực làm tay ta như tan chảy. Đúng lúc này, cửa điện bị đá văng, âm thanh khiến ta bị giật mình, ta quay đầu lại thì thấy Tu Chân cùng đám cựu thần đang đứng trước mặt.

Tu Chân vẻ mặt thống khổ nhìn ta, thật lâu không nói được câu nào. Đám cựu thần đều quỳ xuống, tổ tội ta *** loạn cung đình, coi rẻ thánh thượng, tội đáng chu di cửu tộc, lăng trì xử tử. Ta giấu cợt nhìn đám cựu thần, hiểu ra thì ra tất cả là kế hoạch của bọn họ. Bọn họ biết được ta nhất định sẽ đi xem xét tên luyện đồng mới tới nên cố ý đem tới loại hình ta thích nhất tới mê hoặc ta. Ngay từ đầu kế hoạch không phải là hướng vào Tu Chân, mà là ta. Thật tốt cho chiêu gạt ông đập lưng ông. Ta thua, tâm phục khẩu phục.

10. Chương 10

Cuối cùng, Tu Chân sai người đem ta giam vào lãnh cung, trục xuất Tiểu Liên, phát tay giải tán đám đại thần. Ta một mình đứng ở lãnh cung, suy nghĩ đêm chiêu. Ta chính là cố ý a ~ ~ Chuyện hôm nay ta có thể tránh không để nó phát sinh, Tiểu Liên đúng là rất mê người, thế nhưng ta cũng không đến mức mê muội mà quên hết tất cả. Ta là đang khiêu chiến với Tu Chân. Chẳng biết vì sao, ta dần dần chán ghét ở trong cung, bất luận là Tu Chân đối với ta dịu dàng ra sao ta vẫn cảm thấy thật phiền toái. Ta chán ghét cảm giác mất mát hiện tại, phảng phất như là bảo vật mình cất giữ bị mọi người lấy ra dùng. Ta không muốn người khác biết mỗi chi tiết, mỗi một xu một hào của Tu Chân. Thế nhưng ta biết Tu Chân vĩnh viễn không chỉ thuộc về một mình ta. Đối với việc ta không có khả năng xử lý, ta chỉ có một thái độ đó chính là buông tay. Sở dĩ ta để sự tình hôm nay phát sinh là vì ta muốn cho chính mình một lý do để rời đi.

Đối với Tu Chân ta luôn có cảm giác mâu thuẫn. Trước đây ta luôn mong Tu Chân có thể trở nên kiên cường, có thể cùng ta sống vai. Hôm nay Tu Chân trở thành hoàng đế, thật sự trở nên kiên cường, thế nhưng ta lại hoài niệm cái sự ỷ lại mọi lúc mọi nơi, luôn coi ta là toàn bộ thế giới của Tu Chân trước kia. Có thể đây là sự thiếu hụt trong tính cách của ta, ta vĩnh viễn không biết đến tột cùng bản thân mình muốn cái gì. Lần này rời đi không phải là nghiêm phạt dành cho Tu Chân mà là dành cho ta, bởi vì ta vẫn yêu Tu Chân, chỉ là ta chán ghét hết thảy.

Nửa đêm ta ẩn mình vào tấm cung của Tu Chân, muốn nhìn thấy hần một lần cuối, phát hiện khóe mắt hần ngân ngấn lệ. Đứa ngốc, khóc cái gì mà khóc, ta là một người bốc đồng, ích kỷ, không đáng cho người khác khóc. Ta đi tới bên giường Tu Chân, nhẹ nhàng hôn lên môi hần, lưu lại một dấu ấn cuối. Trong mộng, Tu Chân bỗng nhiên khóc lên, nắm lấy vật áo ta cầu xin ta đừng đi. Tu Chân giãy giụa tỉnh lại, hần nhìn thấy ta, lần thứ hai mắt đầm lệ khẩn cầu ta đừng đi. Ta làm bộ như không có việc gì mà cười nói với hần:

” Đứa ngốc. Ta sao có thể đi chứ? Ta chẳng qua là nhớ người quá nên nhịn không được mà đến xem người.”

Tu Chân thế nhưng vẫn nắm lấy vật áo ta không tha, hần lắc đầu nói:

“Không đúng! Người là muốn đi, người muốn rời ta nên mới dịu dàng với ta như thế!”

Ta không nói gì chỉ cười khổ, Tu Chân hiểu ta cũng như chính ta hiểu hần vậy.

Ta ôm lấy Tu Chân ngồi xuống, nhẹ nhàng nói:

“Tu Chân, người hiện tại là vua một nước, người không chỉ đại biểu cho chính người mà người còn đại biểu cho toàn Vĩnh Thương quốc. Từ từ người sẽ cảm thấy trách nhiệm của một đế vương, người sẽ thấy yêu quyền mưu, người sẽ thấy ta cản trở con đường đế vương của người, người sẽ diệt trừ ta. Ta không muốn sự tình diễn ra như vậy nên ta phải đi.”

Tu Chân tiếp tục lắc đầu, nói:

“Ta không tin, người gạt ta. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, là người chán ghét ta.”

Ta lần thứ hai cười khổ, trước mặt Tu Chân, mọi lời nói dối của ta đều không thể che giấu. Vì vậy ta đẩy hẳn ra, thẳng thắn nói cho hẳn biết:

“Người nói đúng. Ta chán ghét người hiện tại. Ta chán ghét cùng đám cự thần kia đấu tranh gay gắt. Ta chán ghét thân phận đáng xấu hổ này. Vì vậy ta phải rời khỏi người.”

Tu Chân bị ta nói sợ ngây người, hẳn ôm lấy ta nói:

“Ta không bao giờ cho người rời khỏi ta nữa, những gì người ghét ta sẽ thay đổi. Nếu như người chán ghét ở đây, ta sẽ rời đi cùng người.”

Ta thở dài, bất đắc dĩ ôm lấy cái con người cố chấp này, lần thứ hai do dự. Tu Chân nhân cơ hội ta sơ hở mà điểm huyết ngù của ta, lúc sắp mất đi ý thức, ta nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của hắn.

Ngày thứ hai, Tu Chân lâm triều, sắc phong ta làm hoàng hậu đồng thời được quyền nhiếp chính, cùng hẳn chủ trì triều chính. Đồng thời hẳn dùng chính tính mệnh của mình thề với thiên hạ chỉ yêu một mình ta, sẽ không thu bất kì phi tần nam sủng nào. Triều thần nghe được lời nói của Tu Chân ai nấy cũng đều kinh ngạc, bọn họ tối qua chính mắt thấy ta cùng người khác tư thông, vốn tưởng rằng ngày hôm nay sẽ nghe thánh chỉ xử quyết ta, không ngờ tới lại nghe đến tin tức này. Ban đầu thì họ tỏ ra phản đối kịch liệt, thậm chí lấy cái chết ra can gián, khuyên đế vương của bọn họ giết ta, ta chính là yêu nhân hại nước hại dân. Thế nhưng Tu Chân tỏ ra kiên quyết cường thế, hẳn đem mẫu vua (mẫu vua ấy) đặt lên long ỷ, kiên định đối triều thần nói, nếu như bọn họ không đồng ý với quyết định của hắn, hẳn sẽ không làm hoàng đế nữa, sẽ cùng ta lưu lạc giang hồ. Cuối cùng đám cự thần đành phải thỏa hiệp, bị buộc phải tôn kính ta giống như tôn kính Tu Chân.

Nghe tiểu thái giám nói lại sự việc lúc lâm triều hôm nay ta cũng không cảm thấy vui sướng. Tu Chân dám không để ý tới ý nguyện của ta mà tự mình quyết định hết thảy. Hôm nay ta làm hoàng hậu kiêm nhiếp chính vương, đi tới đâu cũng đều không tiện, nếu như trở lại vùng Trung Nguyên có khi còn bị coi là gián điệp của Vĩnh Thương mà bị đuổi đi. Tốt lắm cái tên Tu Chân này, dám dùng thân phận khống chế ta, phá hỏng mộng đẹp du sơn ngoạn thủy của ta. Chỉ cần phong ta làm Nhiếp chính vương được rồi, cần gì phong ta làm hoàng hậu, đã vậy lại còn ba ngày sau của tổ chức đại điển phong hậu long trọng? Hẳn nhất định là cố ý trả thù, hẳn muốn trước mặt thiên hạ tuyên bố ta là “nữ nhân” của hắn, lấy việc này làm nhục ta, ta quyết không đồng ý.

Buổi chiều Tu Chân đến thăm ta, ta hùng hùng hổ hổ mắng hắn mấy canh giờ, Tu Chân chỉ cười cười, không phản bác. Hẳn nhẹ nhàng ôm ta, sau đó sai người mang y phục hoàng hậu được chế tạo tinh mỹ vào, nói với ta:

“Ngày đầu tiên đăng cơ ta đã sai người chế tạo gấp bộ y phục này, ta luôn khát khao được thấy người mặc nó, hình dạng người mặc sẽ rất đẹp. Nếu người thật sự chú ý tới thân phận, như vậy ngày phong hậu, người mặc long bào, ta mặc quần áo này là được rồi. Ta muốn tuyên bố với thiên hạ, ta chỉ thuộc về người, người cũng chỉ thuộc về ta.”

Nghe xong hẳn nói, ta đoạt lấy bộ y phục hoàng hậu ôm vào người. Nói đùa, ta mới không thèm mặc cái bộ long bào vừa nặng vừa xấu xí đó đâu, chính là bộ y phục này vừa nhẹ lại vừa đẹp, nhất định sẽ làm tôn vẻ đẹp của ta trở thành có một không hai. Ta tưởng tượng thấy người trong thiên hạ tỏ ra kinh diễm vì ta, thế nhưng lại nghe câu nói không rõ ràng của Tu Chân bên tai ta:

“Thật là một con mèo nhỏ kiêu ngạo bốc đồng. Ta muốn làm cái lưới nhu tình giam giữ người cả đời.”

Những lời này là có ý tứ gì? Mèo ở đâu? Ta sao lại không phát hiện ra?

Cuối cùng, đại diện phong hậu tiến triển thuận lợi, khắp nơi trong thiên hạ đều biết hoàng hậu Vĩnh Thương quốc là một người xinh đẹp vô biên, đại mỹ nam tỏa sáng chói lòa, do đó một lần nữa dậy sóng tôn sùng Hoa Tiêu Nguyệt. Ta du ngoạn nơi nào nơi đó được phong là thắng cảnh, ta dùng qua cái gì cái đó lập tức có giá trị cao gấp trăm lần, thậm chí đất ta đi qua cũng được người ta mang về nhà mà cung phụng. Đồng thời bởi vì ta vừa xinh đẹp vừa anh tuấn mà người sùng bái ta có bao gồm cả nam lẫn nữ. Cho nên ta cảm thấy rất đắc ý, công lực mị hoặc lâu không dùng nay đã tăng thêm một bậc. Chỉ là sắc mặt của Tu Chân thì lại trở nên xanh đi, hẳn không ngừng nói:

“Ta thật là khờ. Ta chỉ biết Tiêu Nguyệt là một sắc lang, lại không biết rằng người trong thiên hạ đều thích sắc lang này.”

Một ngày nào đó, đại ca mang theo Mạnh Vũ cùng tiểu Chí Vũ tham dự lễ, còn mang theo ưu quỷ nhạ hoa có khả năng giải trừ bách độc, ta rốt cục có thể cùng Tu Chân bạch đầu giai lão a ~

~Hoàn chính văn

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Tiêu Nguyệt tự bạch

Ta đến tột cùng có yêu Tu Chân không, ta thường tự hỏi chính mình. Sự dịu dàng, tinh thuần của Tu Chân, tất cả đều làm ta mê muội. Ta rất thích cảm giác ấm áp ngọt ngào khi ở cùng một chỗ với hắn. Hắn tựa như trà hoa cúc nhẹ nhàng phảng phất, thấm dần vào tâm phế (phổi). Thế nhưng ta thường thường cảm thấy chán ghét, cũng có một chút lo lắng. Sự dịu dàng đó của Tu Chân có thể tồn tại vĩnh hằng? Trải qua chuyện lúc nhỏ khiến ta không thể tin được bất luận kẻ nào. Cùng Tu Chân ở cùng một chỗ càng hài lòng, ta lại càng sợ nỗi đau bị ruồng bỏ trong tương lai. Sở dĩ ta thường thường chủ động rời đi, là bởi vì ta sợ nhìn thấy nhân thần phản bội của hắn. Kỳ thực ở sâu trong nội tâm của ta, ta luôn chờ đợi một loại thâm tình vĩnh viễn không thay đổi. Ta yên lặng tính toán những lần ta và hắn chia tay, lần đầu tiên là hai năm, lần thứ hai là đi tới chân núi thì vòng vo trở lại, lần thứ ba kịp bắt đầu cũng đã thất bại. Ta bỗng nhiên cảm thấy an tâm, bởi vì ta phát hiện vô luận ta có tùy hứng cỡ nào, Tu Chân đều yên lặng chờ ta, không rời đi, tình cảm sâu đậm vô cùng. Cảm ơn người, Tu Chân, vì đã yêu ta nhất.

Quốc bảo

Tửu lâu, Vĩnh Thương quốc, một thanh niên lẩm bẩm:

“Quốc bảo của Chu Viêm quốc là ngọc lưu ly bảy màu, (đang nằm trên cổ ta); quốc bảo của Sâm quốc là cung thần bắn mặt trời, (cất giấu trong phòng binh khí của); quốc bảo Vùng Trung Nguyên quốc là vô tướng Thiên Thư, (bị ta cho rằng là thọ lễ đưa cho Liễu sư phụ); như vậy quốc bảo của Vĩnh Thương quốc là cái gì?”

Một tiểu nhị đi tới, dùng nhân thần khinh thường nói:

“Khách quan ngài là người bên ngoài a ~~, quốc bảo của Vĩnh thương quốc là hoàng hậu, Vĩnh Thương mọi người biết.”

Thanh niên kinh ngạc hỏi:

“Hoàng hậu Vĩnh thương quốc có chỗ nào hơn người?”

Tiểu nhị nhìn hắn xem thường:

“Phát triển khách du lịch, (rất nhiều người ngoại quốc vì hâm moojj à đến đây quan sát phong thái hoàng hậu), ngành làm đẹp thịnh vượng, (vì tranh giành ánh nhìn của hoàng hậu, vô luận nam hay nữ đều trang điểm dung nhan), chấn hưng ngành ăn uống, (không có mỹ thực đẹp mắt không hấp dẫn được hoàng hậu đến), nâng cao thẩm mỹ của người dân, (hoàng hậu trở thành hình mẫu của cái đẹp), bảo trì thân thể hoàng đế bệ hạ khỏe mạnh, tâm tình khoái trá, (cái này còn cần phải nói sao?), bồi dưỡng nhân tài cho quốc gia, (mấy lão già rảnh rỗi ngoạn cổ đều bị tức đến nôn ra máu).

Thanh niên sắc mặt trắng bệch, thì thào tự nói:

“Lẽ nào lần này ta phải đi ‘trộm người’?”

(hóa ra anh là chuyên thủ quốc bảo các nước ah ~ ~ ~ =))))))))))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-dung-nguyet-mao>